

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข ชลบุรี 20131

รายงานวิจัย

เรื่อง

การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา

The common errors of Chinese language usage of Burapha University students

ดารณี มณีลาภ

งานวิจัยได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้

คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2555

165153

- 7 พ.ค. 2557

มหาวิทยาลัยบูรพา

AQ 0102372

เริ่มบริการ

- 9 ก.ค. 2557

335618

อภิรักษ์นันทนาการ

หัวข้อวิจัย การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา
ชื่อผู้วิจัย อาจารย์ดารณี มณีลาภ
สถาบัน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ปีการศึกษา 2555

บทคัดย่อ

การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการเรียนรู้ภาษาจีน และศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนในรายวิชา 23511 ภาษาจีน 1 ของนิสิตเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 จำนวน 37 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยเก็บรวบรวมจากการบ้าน แบบฝึกหัดของนิสิต ซึ่งสามารถจำแนกความผิดพลาดได้เป็น 4 ลักษณะ และสามารถจำแนกความผิดพลาดจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ความผิดพลาดการวางตำแหน่งคำ ความผิดพลาดการเติมคำเกิน ความผิดพลาดการแทนที่ผิด ความผิดพลาดการตกหล่น ตามลำดับ จากการวิเคราะห์ความผิดพลาดพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด คือ ผลกระทบของภาษาแม่ และการใช้คำพ้องความหมาย

คำสำคัญ   ข้อผิดพลาด
                              ไวยากรณ์

Research Title   The common errors of Chinese language usage of
                                 Burapha University students

Researcher   Daranee Maneelap

Institution   Faculty of Humanities and Social Science, Burapha University

Academic year   2012

ABSTRACT

This paper outlines the common errors of Chinese language usage of Burapha University students. The objective of this paper is to study the classroom climate and the causes of errors of Chinese usage in Chinese I subject (235111) by looking closely at thirty seven first year students, Chinese Major, at Burapha University, Faculty of Humanities and Social Science, first semester, academic year 2012. The method used to investigate the issues is by collecting, investigating, and scrutinizing students' exercises and homework during the year. As the result of this analysis, data suggests that there are four distinctive errors which are shown respectively from the most common to the least common errors as follows, word order, redundancy, word form ,and missing words. Furthermore, this analysis also shows that the fundamental factors of these errors are the effects of their first language, mother language, and the misuse of synonym words.

Key Words: errors
                                 structure

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1.1	แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน..... 22
4.1.2	แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน..... 23
4.1.3	แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน..... 24
4.1.4	แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำบุพบทนามเกิน..... 24
4.2.1	แสดงความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยามืด..... 25
4.2.2	แสดงความผิดพลาดโดยการแทนที่คำบุพบทนามมืด..... 26
4.2.3	แสดงความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 มืด..... 27
4.3.1	แสดงความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณนาม..... 28
4.3.2	แสดงความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา..... 28
4.4.1	แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์..... 29
4.4.2	แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท..... 30
4.4.3	แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา..... 32
4.4.4	แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำนาม..... 32
4.4.5	แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม..... 33

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
สารบัญ.....	III
สารบัญตาราง.....	V
บทที่	
1.บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	5
2.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
3.วิธีดำเนินการศึกษา.....	17
ประชากร.....	17
กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย.....	17
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	17
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	18
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ.....	19
4.ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
5.สรุป อภิปรายผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ.....	35
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
อภิปรายผล.....	45
ข้อเสนอแนะ.....	46
บรรณานุกรม.....	47
ภาคผนวก.....	51

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ไทยกับจีนมีความผูกพันและติดต่อกันมาอย่างยาวนานนับแต่โบราณกาล โดยสามารถย้อนไปได้ถึงสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (จักรพรรดิฮั่นอู่ตี้) ของจีนซึ่งมีบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับชนชาติไทย และที่เด่นชัดก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างอาณาจักรสุโขทัยกับจีน ซึ่งมีการติดต่อค้าขายระหว่างกัน และไทยได้รับเทคโนโลยีเครื่องปั้นดินเผามาจากจีนในช่วงเวลาดังกล่าว ความสัมพันธ์ทางสายเลือดระหว่างไทยกับจีน น่าจะเริ่มมีขึ้นในช่วงนี้ด้วยจากการอพยพของชาวจีนในช่วงสงครามสมัยราชวงศ์หยวนและในช่วงต้นราชวงศ์หมิง และนับจากนั้นมาก็ได้มีการติดต่อค้าขายกันมาโดยตลอดและมีชาวจีนจำนวนมากเข้ามาตั้งรกราก ในไทย โดยเฉพาะในช่วงสงครามโลกและสงครามกลางเมืองของจีนในทศวรรษที่ 1930-1950 มีชาวจีนจำนวนมากจากมณฑลทางใต้ของจีน อาทิ กวางตุ้ง ไทหนาน ผู้เจี้ยน และกวางสี หลบหนีภัยสงคราม และความอดอยากเข้ามาสร้างชีวิตใหม่ในประเทศไทย จึงอาจกล่าวได้ว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดดุจพี่น้องระหว่างไทยกับจีนได้มีมาอย่างยาวนาน เหมือนคำกล่าวที่ว่า “ไทยจีนใช้อื่นไกล พี่น้องกัน”

แม้กระแสทางการเมืองโลกในยุคสงครามเย็นจะทำให้ไทยกับจีนขาดการติดต่อกันในระดับทางการอยู่ระยะหนึ่ง แต่กระแสการเมืองโลกดังกล่าวก็ไม่อาจจะตัดความผูกพันและความใกล้ชิดทางวัฒนธรรมที่มีอยู่อย่างแนบแน่นระหว่างประชาชนไทย-จีน ได้ ดังนั้น นับตั้งแต่ที่ทั้งสองประเทศสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2518 เป็นต้นมา ความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีน ได้พัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและราบรื่น และเป็นแบบอย่างหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่มีระบบการปกครองแตกต่างกัน

ในเมื่อความสัมพันธ์ไทยกับจีนมีความผูกพันและติดต่อกันมาอย่างยาวนานนับแต่โบราณกาล ไม่ว่าจะทางการค้า ทางการศึกษา ทางการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมต่างๆ ด้วยเหตุนี้ทำให้ประเทศไทยจัดการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นในระดับต่างๆ นอกจากภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของคนไทยแล้ว ยังมีการใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สองอีกด้วย ซึ่งเมื่อมีการใช้ภาษา ปัญหาข้อผิดพลาดต่างๆ ในภาษาต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหานี้เหมาะแก่การศึกษาวิเคราะห์ เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้ใช้อีกภาษา

ในประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษามาตั้งแต่เริ่มสถาปนาการทูตกับประเทศจีน พ.ศ.2518¹ ผู้เรียนที่เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่แล้วไม่มีพื้นฐานด้านภาษาจีนมาก่อน ในหลายปีต่อมาจึงเริ่มมีการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยประกาศกระทรวงศึกษา

ลักษณะการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยในปัจจุบัน ชาวจีนมีบทบาทต่อการศึกษาภาษาจีนในประเทศไทยมาก รวมทั้งลักษณะการจัดดำเนินการศึกษาภาษาจีนทั่วไปด้วย โดยมีการเสนอให้เห็นทั้งปัจจัยหรืออิทธิพลที่มีต่อการกำหนดนโยบายและมาตรการในการควบคุม จนถึงสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง การควบคุมโรงเรียนจีนระหว่างสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครอง จนถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

สภาพการศึกษาภาษาจีนควบคู่กันไปกับการควบคุมโรงเรียน รวมถึงนโยบายและมาตรการในการควบคุม รวมตลอดจนถึงปัจจัยและอิทธิพลที่มีผลต่อการกำหนดและการปฏิบัติตามนโยบายและมาตรการต่างๆ ศึกษาการควบคุมโรงเรียนจีนในปัจจุบัน (2512) เหตุการณ์ทั่วไปในสังคมไทยตั้งแต่หลังสงครามโลกยุติจนถึงปัจจุบันที่มีผลต่อการควบคุมโรงเรียนจีน และมาตรการต่าง ๆ ที่ใช้ในการควบคุมโรงเรียนจีน เช่น การประกาศกำหนดจำนวนโรงเรียนจีนทั่วประเทศ การควบคุมครูจีน การตรวจโรงเรียนจีน การควบคุมหลักสูตร อัตราเวลาเรียน หนังสือแบบเรียนและอุปกรณ์การสอน ตลอดจนการให้เงินอุดหนุนแก่โรงเรียนจีน กำหนดและปฏิบัติตามนโยบายและมาตรการที่ทางราชการใช้ในการควบคุมโรงเรียน²

ปัจจุบันในประเทศไทยมีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนทุกระดับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาระดับมัธยมศึกษาตลอดถึงอุดมศึกษา นิสิตที่เรียนในระดับอุดมศึกษา มีพื้นฐานภาษาจีนอย่างน้อย 3 ปี³ อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาจีนเป็นภาษาที่สองหรือภาษาที่สามของผู้เรียนไทย จะเกิดความแตกต่างของระหว่างสองภาษา คือความแตกต่างระหว่างภาษาจีนกับภาษาแม่ ดังนั้นปัญหาสำหรับผู้เรียนต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

มหาวิทยาลัยบูรพา มีการเรียนการสอนภาษาจีนมาตั้งแต่ พ.ศ.2538 – ปัจจุบัน โดยเริ่มเปิดเป็นวิชาเลือกเสรีเดิมนิสิตที่เรียนไม่มีพื้นฐานทางภาษาจีนมาก่อน ปัจจุบันนิสิตส่วนใหญ่มีพื้นฐานภาษาจีนอย่างน้อย 3 ปี เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาที่เน้นทักษะทั้ง 4 คือ พูด อ่าน ฟัง เขียน ซึ่งต้องมีข้อผิดพลาดในการใช้ข้อผิดพลาดที่สำคัญคือด้านการเขียน ซึ่งเป็นปัญหาขั้นพื้นฐานของการใช้ภาษาที่ยังไม่ได้ศึกษา การแก้ไขอย่างแท้จริง การศึกษาปัญหาการเรียนภาษาที่สอง นิสิตที่มีภาษาแม่ต่างกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นย่อมแตกต่างกัน เช่น ผู้เรียนไม่เคยเรียนอักษรจีน ไวยากรณ์ มาก่อนเป็นปัญหาของนิสิตขั้นพื้นฐาน ซึ่งย่อมแตกต่างกับผู้เรียนมาแล้วสามปี ระดับของผู้เรียนต่างกัน ลักษณะการสอนต่างกัน ตำราเรียนต่างกัน วิชาที่เรียนต่างกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นย่อมแตกต่างกันตามเป้าประสงค์ ส่วนใหญ่นิสิตที่มีพื้นฐานภาษาจีนมาแล้ว 3 ปี เมื่อมาเรียนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งนอกจากผู้เรียนเรียนเพื่อพัฒนาความรู้แล้ว ผู้สอนพบว่ามีปัญหาต่างๆ ข้างต้น ปัญหาที่ต้องนำมาซึ่งการแก้ไขตั้งแต่ขั้นพื้นฐานอย่างจริงจัง เพื่อให้ปัญหาต่างๆ ได้รับการแก้ไข

เพื่อนิสิตได้สามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง อีกทั้งเป็นการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับสูงต่อไป
ในอนาคต

ภาษาจีนเป็นภาษาคำโดดมีอักษรและโครงสร้างการเรียงประโยคคล้ายๆภาษาไทย เนื่องจากนิสิต
จะต้องศึกษาภาษาจีนเป็นภาษาที่สองทำให้เกิดปัญหาหลายอย่าง ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนพอกกล่าวได้ดังนี้
ด้านไวยากรณ์ ไวยากรณ์ภาษาไทยและไวยากรณ์ภาษาจีน ถึงแม้ว่ามีการเรียงเป็นประโยค
เหมือนกัน คือ ประธาน+ภาคแสดง+กรรม⁴ แต่ในขณะที่เดียวกันมีความแตกต่างในส่วนของคำขยาย
การเรียงลำดับคำโดยนำหน่วยขยายวางไว้ข้างหน้าหน่วยหลัก ซึ่งในภาษาจีนจำเป็นต้องวางข้างหน้า
หน่วยหลัก การเรียงลำดับคำบอกสถานที่และเวลาจากหน่วยเล็กไปหาหน่วยใหญ่ ทั้งที่ในภาษาจีนจำเป็นต้อง
เรียงจากหน่วยใหญ่ไปหาหน่วยเล็ก คำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ในภาษาจีนจะเรียงลำดับไว้หน้าประโยค
หรือหลังประธาน ซึ่งต่างกับภาษาไทย ความแตกต่างของไวยากรณ์ทั้งสองภาษาทั้งสองภาษา เป็นปัญหา
ในการใช้ภาษาจีนของนิสิต สาเหตุต่างๆเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน นำความเคยชินในการใช้
ภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ไปใช้ในภาษาจีน ก่อเกิดปัญหาตามมาในที่สุด

ปัญหาดังกล่าวข้างต้น มักเกิดขึ้นกับผู้ศึกษาวิชาภาษาจีนในระดับต้น นิสิตเอกภาษาจีนชั้นปีที่ 1
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ส่วนใหญ่แล้วมีพื้นฐานด้านภาษาจีนมา 3 ปีก็ตาม
ก็ยังคงมีปัญหาการเรียนภาษาจีนเช่นกัน การศึกษาปัญหาจะเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง
การใช้ภาษาด้านไวยากรณ์ของนิสิต ทำให้รู้ถึงการแก้ปัญหาไวยากรณ์และอีกทั้งเข้าใจสภาพการผิดพลาด
ปัญหาของนิสิต เพื่อจะได้นำผลไปแก้ไขปัญหาและพัฒนาการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง

อ้างอิง

¹ สืบค้นจาก <http://www.ThaiBizChina.com> วันที่ 1 สิงหาคม 2555

² พิชัย รัตนพล 2512 วิวัฒนาการควบคุมโรงเรียนจีน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2512

³ จากแบบสอบถามนิสิตที่เรียนวิชา 235111 ภาษาจีน 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

⁴ วิไล ลิ้มถาวรนนต์(2554)เอกสารประกอบการเรียน การแปลเบื้องต้น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการเรียนรู้ภาษาจีนในวิชา 235111 ภาษาจีน 1 ของนิสิตเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 จำนวน 37 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555
2. เพื่อศึกษาความผิดพลาดโดยการใช้ภาษาจีนของนิสิตวิชาเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. เพื่อสามารถนำผลการศึกษาไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนพื้นฐาน

ขอบเขตการวิจัย

1. เนื้อหาในการวิจัย เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ โดยศึกษาการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 จำนวน 37 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555
2. ประชากรสำหรับการทำวิจัย คือ นิสิตเอกภาษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนในภาคต้น ปีการศึกษา 2555 ในรายวิชา 235111 ภาษาจีน 1

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา
2. สามารถนำผลการวิจัยไปแก้ปัญหาทางการใช้ภาษาจีนของนิสิตได้อย่างถูกต้อง
3. สามารถพัฒนาการศึกษาวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาจีน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาจีนขั้นสูงของหลักสูตรวิชาเอกภาษาจีนของคณะฯ

นียมคำศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีน หมายถึง ข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ที่เป็นการเขียนของนิสิต
เอกภาษาจีน ชั้นปีที่1 ซึ่งปรากฏในแบบฝึกหัด แบบทดสอบ รวมทั้งข้อสอบ

นิสิต หมายถึง นิสิตวิชาเอกภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 คณะมนุษยศาสตร์และสังคม-
ศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา

ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้ภาษาจีนในการเขียนวลีหรือประโยค

บทที่ 2

เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในหัวข้อ การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

หลี่ต้าจง (李大忠, 1997) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนที่เป็น
ต่างชาติ มีความเห็นว่า แม้ผู้เรียนที่เป็นต่างชาติ มีภาษาแม่ต่างกันก็จริง แต่เมื่อเรียนภาษาจีนกลับมี
ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ที่เหมือนกัน การเรียนการสอนทำให้เห็นถึงความจริงขั้นพื้นฐานที่ว่า ผู้เรียนที่มี
ภาษาแม่เดียวกัน ผู้เรียนที่เรียนในระดับการเรียนที่ต่างกัน กับผู้เรียนที่มีภาษาแม่ไม่เหมือนกัน ผู้เรียนที่
เรียนในระดับการเรียนเดียวกันต่างมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่ต่างกัน ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเกิดจากหลัก-
ไวยากรณ์ของภาษาแม่ของผู้เรียนและหลักไวยากรณ์ของภาษาจีน ซึ่งผู้เรียนมีความเข้าใจว่าการเรียนการสอน
วิเคราะห์ไวยากรณ์ไม่ใช่เริ่มจากทฤษฎีหรือข้อสรุป แต่ต้องวิเคราะห์ตัวอย่างข้อผิดพลาดทุกๆประเภท ค่อยๆ
ไปที่ละขั้น จนกระทั่งได้ข้อสรุปที่สัมพันธ์กัน ผู้เขียนได้อธิบายเกี่ยวกับผู้เรียนที่เป็นต่างชาติ ที่เรียนเอก
ภาษาจีน ตามความเป็นจริงแล้วแบ่งออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน ประเภทที่ 1 ศึกษาค้นคว้าภาษาจีน
อีกประเภทหนึ่งคือเรียนภาษาจีน ผู้เขียนได้เปิดวิชาวเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยยึดผู้เรียนภาษาจีนเป็นเป้าหมาย
หลัก ในห้องเรียนมีการวิเคราะห์ปัญหาให้ผู้เรียนทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่ผู้เรียนรับรู้ได้ง่าย อีกทั้งยังเป็นสิ่ง-
สำคัญอย่างหนึ่งที่มีส่วนช่วยเหลือฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ไวยากรณ์ และมีส่วนช่วยเหลือ
ในการฝึกหัดให้ผู้เรียนรู้ถึงวิธีการศึกษาค้นคว้าไวยากรณ์

หลิววีเต๋อ (李裕德, 1998) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำรับกันภาษาจีน คำรับกันในภาษาจีนเป็น
ปัญหาที่แปลกปัญหาหนึ่ง ต้องการเรียนรู้และเข้าใจว่าทำไมคำศัพท์สองตัวนี้เป็นคำศัพท์ที่รับกัน ทำไม
คำศัพท์สองตัวนั้นไม่เป็นคำศัพท์ที่รับกัน บางครั้งเป็นเรื่องง่าย บางครั้งเป็นเรื่องที่ยาก หากเข้าใจคำศัพท์
ที่รับกัน ทำให้สามารถยกระดับการใช้คำศัพท์สูงขึ้น ยกระดับความสามารถในการเขียน ซึ่งเป็นเรื่อง
สำคัญอย่างยิ่ง นอกจากนี้ได้ยกตัวอย่างการใช้คำในบทเรียน ซึ่งผู้เรียนค่อนข้างคุ้นเคยกับคำศัพท์เหล่านี้
 อีกทั้งมีการยกตัวอย่างประโยคการใช้คำศัพท์ที่รับกันไม่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจยิ่งขึ้น

หยางฉิงฮุย (杨庆蕙, 1996) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความยากของไวยากรณ์ ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายแก้ไข ปัญหาการเรียนของผู้เรียนที่เป็นต่างชาติ โดยยกคำอธิบายของหลิวปี้ซง (吕必松) อยู่ในหนังสือ 《华语 教学讲习》 ว่าไวยากรณ์ที่ผู้เรียนเข้าใจยาก มักใช้ผิดหรือหลีกเลี่ยงไม่ใช่ไวยากรณ์นั้น หยางฉิงฮุย มีจุดมุ่งหมายแก้ปัญหาการเรียนของผู้เรียนที่เป็นต่างชาติ ซึ่งการใช้ไวยากรณ์ภาษาจีนเป็นปัญหาอย่าง แท้จริง ดังนั้นต้องให้ความสำคัญในการใช้ รู้จักสังเกตและวิเคราะห์ ในขณะเดียวกันต้องให้ความสำคัญ ด้านการเปรียบเทียบ โดยการเปรียบเทียบครอบคลุมสองด้าน คือ เปรียบเทียบไวยากรณ์ที่คล้ายกันหรือ มักจะผสมปนเปกันง่าย และเปรียบเทียบตัวอย่างที่ถูกและผิด

ลูเจี้ยนหมิง และกั๋วยู่ (陆俭明, 郭锐, 1998) ได้ศึกษาพิจารณาความแตกต่างระหว่างผู้เรียน เรียนภาษาแม่กับผู้เรียนเรียนภาษาที่สองว่า ผู้เรียนชาวจีน เวลาที่อาจารย์อธิบายหลักไวยากรณ์ฟังแล้วก็ฟัง ไป แม้กระทั่งว่าถูกต้องหรือไม่ ครอบคลุมหรือไม่ ไม่พิจารณาไคร่ครวญ ตรึกตรอง และไม่สามารถนำหลัก- ไวยากรณ์ที่อาจารย์สอนไปพูด หากเป็นผู้เรียนผู้เรียนชาวต่างชาติมีพื้นฐานเริ่มจากการไม่รู้เลย อาจารย์สอน อย่างไร พวกเขาทำตามอย่างนั้น อีกทั้งสามารถนำหลักไวยากรณ์ที่อาจารย์สอนไปเปรียบเทียบกัน ทำให้ รู้ว่าบางครั้งเกิดความผิดพลาด ยากที่จะอธิบายหลักไวยากรณ์ให้ชัดเจน

เนื่องจากผู้เรียนต่างกัน รูปแบบการเรียนไม่เหมือนกัน เนื้อหาการสอนก็ย่อมแตกต่างกัน จ้าวจินหมิง (赵金铭, 1997) ชี้แนะว่าคนจีนถือว่าไวยากรณ์เป็นเรื่องธรรมดา คนต่างชาติถือว่า ไวยากรณ์เป็นเรื่องละเอียดอ่อน

โจวเสี่ยวปิง และจ้าวซิน (周小兵, 赵新 2002) กล่าวว่า การศึกษาไวยากรณ์ มีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจกฎไวยากรณ์และใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร อีกทั้งต้องศึกษาระบบไวยากรณ์ให้มีมาตรฐาน สามารถอธิบายและนำมาใช้ได้จริงน่าสัมผัสง่ายต่อการศึกษา ทฤษฎีไวยากรณ์สามารถวิเคราะห์และอธิบาย ได้ หากมองในมุมต่างกัน รูปแบบไวยากรณ์ก็ต่างกัน การเรียนการสอนในภาษาแม่ ส่วนใหญ่แล้วผู้เรียน เป็นเด็กระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา พวกเขาเรียนรู้ภาษาจีน ในขณะเดียวกันพวกเขาก็เรียนรู้ ไวยากรณ์จีนด้วย สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสารได้อย่างเสรี การเรียนไวยากรณ์เพียงเพื่อยกระดับ มาตรฐานทางด้านวัฒนธรรมให้สูงขึ้น ดังนั้นเนื้อหาสำคัญที่พวกเขาเรียนรู้ก็คือ ความรู้เกี่ยวกับระบบ และ ความเข้าใจไวยากรณ์ มองจากรูปแบบการศึกษาพวกเขาความรู้ที่พวกเขาเรียนรู้ไวยากรณ์สามารถตัดขาด จากบริบท เป็นการเรียนที่เป็นนามธรรม เรียนจากทฤษฎี ถ้าเป็นผู้ใหญ่เรียนไวยากรณ์ภาษาแม่ จุดมุ่งหมายมีข้อจำกัด เช่น การสอบ การสอนหนังสือ การแปล การสื่อสารอาจเกิดข้อผิดพลาดทางด้าน ไวยากรณ์ได้ แต่โดยปกติแล้วไม่มีผลกระทบต่อสื่อสาร

การเรียนไวยากรณ์ในภาษาที่สองผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ โดยความจริงแล้วพวกเขาไม่สามารถใช้ภาษาจีนในการสื่อสาร ขณะที่เรียนการออกเสียงภาษาจีน และเรียนรู้คำศัพท์นั้น ในเวลาเดียวกันจะต้องเรียนหลักไวยากรณ์ของการสร้างประโยค และการสร้างเป็นบทความ

ลู่อู่ฟู่โป (卢福泼, 1995) กล่าวว่า ผู้เรียนทุกคนมีปัญหาทางด้านไวยากรณ์จะมากหรือน้อยนั้นแล้วแต่พื้นฐานของแต่ละคน เนื่องจากภาษาที่ผู้เรียนศึกษานั้นเป็นภาษาที่สองของผู้เรียน ซึ่งการเรียนภาษาเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ในเมื่อเรารู้หลักไวยากรณ์ เข้าใจรูปแบบภาษา ทำให้เราสามารถสร้างประโยคหลายรูปแบบ ผลของการใช้อาจจะผิดบ้างถูกบ้าง สามารถพูดได้ว่า การอธิบายไวยากรณ์ยังไม่ถูกต้องนัก หนังสือตำราเกี่ยวกับระบบไวยากรณ์ทั้งหมดที่ชาวจีนผู้ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาแต่งหรือเรียบเรียงขึ้นนั้น ไม่ว่าจะ เป็นด้านเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์หรือทฤษฎีไวยากรณ์ก็ตาม น้อยนักที่ผู้แต่งหรือผู้เรียบเรียงจะคำนึงถึง ปัญหาด้านไวยากรณ์ของผู้เรียนที่เรียนเป็นภาษาที่สองเพราะถึงแม้ว่าผู้เรียนชาวต่างชาติรู้ข้อผิดพลาดในภาษาจีน แต่เวลาอธิบายการใช้เหตุผลยังไม่เพียงพอ นอกจากนี้ผู้เขียนได้อธิบายเกี่ยวกับการใช้คำต่างๆ พร้อมยกตัวอย่างประโยคการใช้คำศัพท์ตัวนั้นๆผิด เช่น

ประโยคถูก

火车站前是一个宽阔的广场。

ประโยคผิด

一个宽阔的广场是火车站前。

ประโยคถูก

我们是参观工厂的，他们是参观农村的。

ประโยคผิด

我们是参观工厂，他们是参观农村。

ประโยคถูก

把这杯奶喝了吧。

ประโยคผิด

把这杯奶喝吧。

พานย่าหลิง (潘亚玲, 2004) กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นส่วนหนึ่งของภาษา เมื่อเรียนภาษาการ เรียนภาษาจึงมีความเกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ ซึ่งไวยากรณ์เป็นสิ่งที่อยู่คู่กับภาษา ดังนั้นไม่ควรศึกษาไวยากรณ์ อย่างโดดๆ พบเห็นกันโดยทั่วไปว่าการใช้ไวยากรณ์ปัจจุบันนี้ ยังคงไม่เข้าใจกฎเกณฑ์หรือหลักการเท่าใดนัก นี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป แต่หากใช้ไปนานๆ เข้าก็就会有ความเข้าใจยิ่งขึ้น สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ การเลือกหนังสือระบบไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง แต่สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือ สามารถสรุปกฎเกณฑ์ที่มีส่วน เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ได้ชัดเจน ในขณะที่เดียวกันก็ต้องลึกซึ้งมากขึ้นด้วย

หลิวชวิน (刘珣, 2003) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยการเน้นทฤษฎีที่ศึกษาค้นคว้า ภาษาต่างประเทศ โดยมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นพื้นฐาน ไม่เพียงแต่มีความแตกต่างกันทางด้านภาษา ยังรู้สึกอีกขั้นหนึ่งถึงสภาพและสาเหตุที่นิสัยมีความผิดพลาด อย่างเช่น ข้อผิดพลาดจากภาษาแม่ ข้อผิดพลาดทางวัฒนธรรม การสื่อสาร รวมถึงสิ่งแวดล้อมในการเรียน เป็นต้น

Corder (1967) ได้วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาที่สองว่า นอกจากเป็นผลกระทบบจาก ภาษาแม่แล้ว ยังมีผลกระทบบจากสาเหตุอื่นๆ อีกด้วย อย่างมองข้อผิดพลาดว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำลายหรือขจัด ปัญหาออกเพราะข้อผิดพลาดเหล่านี้มีความสำคัญยิ่ง

หลู่เจี้ยนจี้ (鲁健骥, 1998) กล่าวว่า ผู้ภาษาต่างประเทศ เมื่อใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสาร มอง โดยภาพรวมแล้วระหว่าง รูปแบบในการใช้และรูปแบบมาตรฐานในการเรียนภาษาจีน มักจะมีข้อแตกต่าง- กัน เช่น การเขียน การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ บทความ การใช้ภาษา เป็นต้น ความแตกต่าง เหล่านี้เรียกว่า ข้อผิดพลาด ข้อผิดพลาดจะเกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ต้องผ่านการแก้ไขข้อผิดพลาดซ้ำซาก ภาษาต่างประเทศที่เขาใช้จึงจะค่อยๆ ใกล้เคียงกับรูปแบบมาตรฐาน การเรียนวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยเน้นกระบวนการที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศผิดพลาดทางกฎเกณฑ์ ข้อผิดพลาดเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ในช่วงระยะเวลาในการเรียนต่างกันเกิดข้อผิดพลาดอย่างไร เป็นต้น ความหมายของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ข้อผิดพลาดในภาษาจีนของ ผู้เรียนชาวต่างชาติ ดูจากรูปแบบแล้วประกอบด้วย 4 ประเภท คือ คำหรือข้อความตกหล่น เติมคำหรือ ข้อความเกินความจำเป็น แทนที่คำผิด วางตำแหน่งคำผิด ปัจจุบันนี้การวิเคราะห์ประโยคที่ผิดจะยึดหลัก รูปแบบ 4 ประเภทนี้เป็นพื้นฐาน พวกเรามักจะพบว่า ผู้เรียนชาวต่างชาติใช้ภาษาจีนพูดหรือเขียน ความรู้สึกฟังแล้วมีรู้สึกว่าข้อความข้างหน้ากับข้อความข้างหลังไม่เข้ากัน ถึงแม้ว่าสิ่งที่พูด ประโยคทุกๆ ประโยคที่เขียนในบทความบางทีสอดคล้องกับไวยากรณ์ ตัวอย่างเช่น มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผู้เรียนในห้องเสนอ ความคิดเห็นกับฉันว่า 老师, 你很快地说, 我们不听懂 (听不懂) ในที่นี้ตามรูปแบบประโยคไม่ผิด

ไม่มีปัญหาใด แต่ถ้าวางในบริบทภาษาในที่นี้ไม่สมควรต้องเปลี่ยนเป็น 你说得太快 จะเหมาะกว่า
ข้อผิดพลาดของผู้เรียนไม่ใช่ไวยากรณ์ แต่เป็นการใช้ภาษามากกว่า หากปรากฏในภาษาพูด จะเกิด
ข้อผิดพลาดในบทความและในการใช้ภาษา เป็นสิ่งที่การเรียนการสอนของพวกเขาต้องเข้าไป โดยทั่วไป
การวิเคราะห์ประโยคผิดยังไม่เคยทำ และยังไม่ทำ จะเห็นได้ว่า ถ้าวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ควรจะขยาย
ความไปถึงบทความและการใช้ภาษาด้วย ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด สาเหตุของข้อผิดพลาดในการ
เรียนภาษาต่างประเทศมีหลายด้าน ผลกระทบจากภาษาแม่เป็นสาเหตุหนึ่ง ทฤษฎีวิเคราะห์ข้อผิดพลาด
สามารถสรุปว่านอกจากผลกระทบของภาษาแม่แล้วยังมีสาเหตุที่เกิดข้อผิดพลาดอื่นๆอีกด้วย อย่างเช่น ผู้ใหญ่
ความสามารถที่เป็นนามธรรม เมื่อพวกเขาเรียนภาษาต่างประเทศ มักนำหลักหรือกฎเกณฑ์ของ-
ภาษาต่างประเทศไปใช้ตามที่ตนเองเข้าใจ ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนชาวต่างชาติเรียนวลีคำว่า 一个月
一个星期 นำเอาลักษณะนาม 个 ไปใช้กับ 年 และ 天 แล้วพูดหรือเขียนเป็นวลีว่า 一个年 一个天
อีกตัวอย่างเช่น พวกเขาเรียนคำบอกอาการของการกระทำในภาษาจีน โดยปกติตามหลักไวยากรณ์
ตำแหน่งคำบอกอาการของการกระทำ จะวางไว้หน้าคำกริยา แต่เอาคำเสริมความเป็นคำบอกอาการของ
การกระทำวางไว้ข้างหน้าคำกริยา เป็น 我两小时工作 ในภาษาจีน 两小时 เป็นคำเสริมความ ตำแหน่ง
ของคำเสริมความควรวางไว้หลังคำกริยา

วัฒนธรรมของภาษาแม่ มีส่วนทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาแม่ ยกตัวอย่างง่ายๆ ในการ
เรียนภาษาจีน ผู้เรียนเรียกอาจารย์ว่า 老师 อย่างเช่น x 老师 x 先生 เป็นต้น แต่ผู้เรียนที่เป็นต่างชาติ
เวลาเรียกอาจารย์ของพวกเขา กลับเรียกนามสกุลหรือแซ่ 张 หรือเรียกแค่ชื่ออาจารย์ 爱华 สาเหตุคือ
ผู้เรียนชาวต่างชาติเรียกนามสกุลอาจารย์ถือเป็นการเคารพนับถือ ดังนั้นเมื่อพวกเขาเห็นว่าอาจารย์ชาวจีน
นามสกุลหรือแซ่จาง ก็เรียกว่า 张 มีผู้เรียนบางคนไม่เข้าใจว่า การเรียกชื่อ-แซ่ของชาวจีนเรียงลำดับได้ดังนี้คือ
วางแซ่อยู่ข้างหน้า ชื่อวางอยู่ข้างหลัง แซ่จะต้องมาก่อน ชื่อตามมาทีหลัง แต่ผู้เรียนผู้เรียนชาวต่างชาติเรียก
โดยเอาชื่อเป็นแซ่ เรียกอาจารย์ว่า 爱华 มีผู้เรียนบางประเทศใช้ชื่อของอาจารย์เรียกอาจารย์ด้วยความสนิท
สนม เหมือนอยู่ในตำแหน่งระดับเดียวกัน เรียกอาจารย์ในประเทศตนเองเรียกเช่นนี้เหมือนกัน อาจารย์รู้สึก
พอใจ แต่หากเรียกอาจารย์ชาวจีนแค่ชื่ออย่างเดียว ไม่ให้ความสำคัญ ไม่เคารพนับถือ จะด้วยสาเหตุใดก็
ตามอาจารย์ชาวจีนรับไม่ได้ อีกทั้งไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปอย่างแน่นอน นี่คือข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา
ที่มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรมภาษาแม่ของผู้เรียน มีผู้เรียนผู้เรียนชาวต่างชาติคนหนึ่งเพิ่งเรียนภาษาจีนได้
ประมาณเดือนกว่าๆ ค้นหาคำศัพท์จากพจนานุกรมที่พิมพ์เมื่อสมัยศตวรรษที่ 20 แล้วนำมาพูดเป็นประโยค
เนื่องจากออกเสียงไม่ชัดเจน อาจารย์ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่พูดคืออะไร อาจารย์โกรธมาก ผู้เรียนผู้เรียนชาวต่างชาติ
คนนั้นจึงถามอาจารย์ว่าทำไมคนจีนฟังภาษาจีนไม่เข้าใจ หรืออาจารย์มีเจตนาทำให้ยุ่งยาก มีผู้เรียนที่เป็น

เพราะว่ารูปแบบภาษาจีนบางอย่างค่อนข้างยากสำหรับเขา หรือคิดว่าเสียงเหล่านี้ไม่เพราะ คำศัพท์เหล่านี้ใช้ยาก จึงมีเจตนาหลีกเลี่ยง จึงเกิดข้อผิดพลาดขึ้น ผู้เรียนชาวอังกฤษคนหนึ่ง เมื่อเริ่มเรียนภาษาจีน ไม่อยากอ่านเสียงที่สี่ในวรรณยุกต์ของภาษาจีน เพราะเสียงที่สี่ในวรรณยุกต์ภาษาจีนฟังทำนองแล้วเหมือน โมโห นานๆเข้าทุกครั้งที่เขาพูดภาษาจีนแล้วไม่มีเสียงที่สี่ในวรรณยุกต์ภาษาจีน

นอกจากกระบวนการเรียนของผู้เรียนแล้ว ข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาต่างประเทศ เช่น มีผู้เรียนบางคนใช้พจนานุกรมเป็นที่พึ่ง คำอธิบายในพจนานุกรมหรือตัวอย่างประโยคนำมาใช้พูดอย่างไม่แยกแยะ ในที่สุดเกิดเรื่องขบขันขึ้น สรุปว่าเมื่อจะศึกษาข้อผิดพลาดภาษาจีนของผู้เรียนชาวต่างชาติ ด้านหนึ่งต้องรวบรวมข้อผิดพลาดของผู้เรียน อีกด้านหนึ่งต้องสรุปสาเหตุที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดยี่ดสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐาน จึงจะค้นพบหลักข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของผู้เรียนผู้เรียนชาวต่างชาติได้ การหาวิธีการที่มีผลในการแก้ไขข้อผิดพลาดทำให้การเรียนการสอนก้าวไปในทางที่ดีขึ้น

ชุยหย่งฮวา (崔永华, 2005) กล่าวว่า การศึกษาค้นคว้าด้านไวยากรณ์เป็นแหล่งที่มาของการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ลีวชูเซียง (吕叔湘, 1982) เสนอแนะว่า หากผลการศึกษาไวยากรณ์ไม่เพียงพอ การเรียนการสอนจะต้องได้รับผลกระทบอย่างแน่นอน ตัวอย่างเช่น หากการศึกษาค้นคว้าคำว่า 了 ยังไม่เป็นผลที่น่าพอใจ ก็ไม่ช่วยต่อการสอน การใช้คำว่า 了 ให้ถูกต้องสำหรับผู้เรียนผู้เรียนชาวต่างชาติ

หลักไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในภาษา เป็นหลักพื้นฐานที่สุดที่ผู้เรียน (ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของภาษา หรือผู้ที่ศึกษาศึกษาเป็นภาษาต่างประเทศ) ต้องเรียนเป็นเนื้อหาขั้นพื้นฐานที่สุด ถึงแม้ว่า 30 กว่าปีมานี้ ทฤษฎีการเรียนการสอนภาษา เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายครั้ง แต่ไวยากรณ์ ยังคงเป็นเนื้อหาแกนหลักของการสอนผู้เรียนที่เป็นต่างชาติ เมื่อเป็นเช่นนี้การสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศให้ความสนใจและรับเอาผลการศึกษาค้นคว้าของไวยากรณ์ ผสมผสานกับการสอนของตัวเอง เพื่อศึกษาค้นคว้าไวยากรณ์อย่างจริงจัง

หลายปีมานี้ การตีพิมพ์เกี่ยวกับผลการศึกษาค้นคว้าไวยากรณ์การสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าไวยากรณ์ตามที่ จ้าวจินหมิง (赵金铭, 1996) สรุปบทความในงานสัมมนาการเรียนการสอนภาษาจีน ครั้งที่ 4 มีบทความศึกษาค้นคว้าทั้งหมด 160 บทความ สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติต้องการการสนับสนุนจากการศึกษาไวยากรณ์ ในขณะเดียวกัน การศึกษาค้นคว้ามีประโยชน์ต่อไวยากรณ์ ทั้งสองอย่างมีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกัน แต่ประโยชน์ในการในความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกัน

ไม่ได้แสดงออกอย่างเต็มที่ ยังต้องการความพยายามร่วมแรงร่วมใจพัฒนาให้เกิดความก้าวหน้ากันอีกต่อไป

จ้าวจินหมิง (赵金铭, 2005) กล่าวว่า ทฤษฎีภาษาเป็นพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนการสอน ภาษา การเรียนการสอนไวยากรณ์สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติควรจะมีการชี้แนะทางด้านทฤษฎี ทฤษฎีภาษากับการเรียนการสอนภาษามีความเกี่ยวข้องแบบแยกกันไม่ออก ทฤษฎีเหล่านี้ประกอบกันเป็นวิธีการศึกษาค้นคว้า คือ วิธีการศึกษาค้นคว้าแบบเปรียบเทียบ นี่เป็นการศึกษาค้นคว้าภาษายุคปัจจุบันที่แพร่หลายที่สุด เป็นวิธีการศึกษาค้นคว้าที่มีชื่อเสียงมากที่สุด วิธีการนี้อยู่ในแต่ละสาขาวิชานำไปใช้อย่างกว้างขวางในแต่ละด้าน เป็นทฤษฎีที่มีความหมายอย่างลึกซึ้ง หนิงซุนเหยียน (1996) เมื่อพูดถึงการเปรียบเทียบครอบคลุมถึงเปรียบเทียบว่าเป็นประโยคหรือไม่เป็นประโยค เป็นไปได้หรือเป็นไปได้ไม่ได้ สอดคล้องกับไวยากรณ์หรือแต่งประโยคถูกต้อง กับไม่สอดคล้องกับไวยากรณ์ หรือ แต่งประโยคไม่ถูกต้องต่างๆ เป็นสิ่งที่ต้องคิดในการเปรียบเทียบ หรือเกี่ยวกับ ถูกต้องหรือผิด มีกับไม่มี มีเหตุผลหรือไม่มีเหตุผล เป็นต้น เมื่อต่างกันแค่สิ่งที่นำมาเปรียบเทียบ ต้องพิจารณาข้อผิดพลาดให้ลึกซึ้ง ถึงแม้ว่าจะเป็นแค่จุดๆ เดียวก็ตาม

ไวยากรณ์ภาษาที่มนุษย์สื่อสารกันนั้นถึงแม้ว่ามีความแตกต่างกันมาก แต่ในระดับที่ลึกควรจะมีข้อที่เหมือนกันอยู่มาก การเรียนภาษาที่สองของมนุษย์คือความสามารถในการใช้ภาษาแม่สื่อสารบรรลุนพื้นฐานมาตรฐานความรู้ และความสามารถทางเทคนิคอย่างดี จะไม่ใช่ภาษาใหม่ที่เราต้องศึกษา แต่เป็นแค่การปลูกฝังความเคยชินของภาษาใหม่ นอกจากเข้าใจในหลักของภาษาแม่แล้ว ยังสามารถใช้หลักแทนที่อีกภาษาหนึ่ง ผิงจื่อเว่ย (冯志伟, 1999) กล่าวว่า ในการเรียนภาษาจีน โดยปกติผู้เรียนลองนำเอาหลักไวยากรณ์ที่ตนเองรู้ไปใช้ในการเรียนภาษาจีน ดังนั้นหากพวกเขาทำเช่นนั้น จะไม่เกิดสภาพการณ์ดังนี้

1. การชี้แนะอธิบายไวยากรณ์อย่างผิดๆ หรือ อธิบายไม่แจ่มแจ้ง ไม่สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดได้

2. ไวยากรณ์ภาษาจีนมีลักษณะค่อนข้างพิเศษ เป็นสิ่งที่ยุ่งยากของการเรียนสำหรับผู้เรียนในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งความผิดพลาดเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ยาก ลองเปรียบเทียบดังนี้

a.花瓶被我打了。

b.食堂的菜被我们闹肚子了。

ประโยค b เป็นประโยคที่ไม่มีในภาษาจีน ประโยค a อาจเปลี่ยนเป็น 我打了花瓶。 ประโยค b

อาจเปลี่ยนเป็น 闹肚子食堂的菜。 ทั้ง 2 ประโยคมีจุดที่ไม่เหมือนกันคือ กริยา 打 และ 闹肚子 เป็นคำกริยา 2 ประเภทที่มีลักษณะแตกต่างกัน

เย่ฟ่านอวิน และอู่จงเหวย (叶盼云, 吴中伟, 1997) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ คำพ้อง ความหมาย เช่น

参观 กับ 访问

时间 กับ 工夫

以为 กับ 认为

ประโยคที่มีความหมายไม่เหมือนกัน เช่น

书店在边。

在左边的书店。

八点钟就来了。

八点钟才来。

不见到他

没见到他。

หรือการใช้ประโยค 把 เป็นต้น

ปัญหาเช่นนี้บางข้อค่อนข้างง่าย บางข้อค่อนข้างยาก ผู้เขียนเชื่อว่าไม่เพียงแต่ผู้เรียนชาวจีนที่มี ปัญหาเช่นนี้ แน่แน่นอนว่าผู้เรียนชาวต่างชาติที่กำลังเรียนภาษาจีนมีปัญหาที่คล้ายคลึงเช่นเดียวกัน ผู้เขียนได้ใช้ ภาษาที่เข้าใจง่าย ช่วยให้ผู้อ่านระวังหลีกเลี่ยงการสื่อสารหรือการพูดประโยคที่ผิดๆ และไม่ถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมตัวอย่างประโยคภาษาจีนไว้มากมาย ทั้งประโยคผิดและประโยคถูก ทำให้เราสามารถเข้าใจใช้คำศัพท์ หลักไวยากรณ์ และทำให้เราใช้ประโยคในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น

วิลเลียม ลิมถาวรานันต์ ได้ศึกษาคำพ้องความหมายในภาษาจีน จากการวิจัยพบว่าภาษาจีนเป็นภาษา ที่มีคำศัพท์จำนวนมากมหาศาลภาษาหนึ่ง การที่มีคำศัพท์จำนวนมากมายหลากหลาย ทำให้เราสามารถเลือกใช้ คำศัพท์ในการสื่อสารได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง แต่กระนั้นคำศัพท์จำนวนมากมายเหล่านี้มีบางส่วนความหมาย คล้ายคลึงกันมาก ถ้าหากไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างของความหมายได้ก็จะทำให้ใช้ไม่ถูกต้องหรือไม่ สามารถถ่ายทอดความหมายที่แท้จริงออกมาได้ การเลือกใช้คำในภาษาจีนเป็นปัญหาสำคัญสำหรับผู้เรียน

ภาษาจีนอย่างมาก เนื่องจากความละเอียดอ่อนของคำศัพท์ในภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน ความแตกต่างดังกล่าวมักปรากฏในคำพ้องความหมาย ดังนั้นการรู้และเข้าใจความหมายที่ละเอียดอ่อนของคำพ้องความหมายในภาษาจีน ตลอดจนสามารถใช้ได้อย่างถูกต้องจึงมีความสำคัญมาก เป็นที่แน่นอนว่าการใช้ภาษาที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสังคม สังคมหนึ่งๆ ใช้คำศัพท์ของตัวเอง การใช้คำศัพท์เป็นอุปสรรคในการเรียนอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนต้องจำ นอกจากนี้ในการใช้คำศัพท์ที่รับกัน วิธีการใช้ศัพท์แต่ละตัวก็ต่างกัน คำศัพท์ตัวนี้ตามด้วยสกรรมกริยา คำศัพท์ตัวนี้ตามด้วยอกรรมกริยา เป็นต้น

นววรรณ พันธุมธา (2553) ไวยากรณ์หมายถึงระบบของภาษาที่เจ้าของภาษาทุกคนรู้และมุ่งบรรยายเฉพาะลักษณะของคำ ลักษณะของประโยค ลักษณะการประกอบคำเข้าเป็นประโยคและกลุ่มประโยคในภาษาไทย ไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้พูดภาษาเดียวกัน สื่อความคิดความรู้สึกออกมาตามแบบแผนเดียวกันทำให้เข้าใจตรงกัน เมื่อผู้พูดแสดงความคิดออกมาเป็นถ้อยคำถูกต้องตามไวยากรณ์ไทย ผู้ฟังก็จะจับความหมายได้ ส่วนประกอบของประโยคที่เรียกว่าหน่วยประโยคมีชนิดที่สำคัญ 2 ชนิด คือหน่วยนาม และหน่วยกริยา และบางประโยคจะมีหน่วยประโยคอีกชนิดหนึ่งเพิ่มขึ้นเรียกว่าหน่วยเสริม ประโยคหลายๆ ประโยคเมื่อเรียงติดต่อกันไปจะมีหน่วยเชื่อมช่วยเชื่อมประโยคเหล่านั้นเข้าด้วยกันหน่วยประโยคมีทั้งหมด 4 ชนิด คือ 1. หน่วยนาม 2. หน่วยกริยา 3. หน่วยเสริม 4. หน่วยเชื่อม ประโยคในภาษาไทยมีการเรียงลำดับคำ 1. ประธาน-กริยา-กรรม

อ.ธนุ ทดแทนคุณ อ.กุลวดี แพทย์พิทักษ์ (2548) ได้เขียนไว้ในหนังสือภาษาไทย 1 ว่า ในการสื่อสารกันนั้นจำเป็นต้องสื่อด้วยการเรียบเรียงด้วยคำเป็นกลุ่มคำเข้าด้วยกัน ดังนั้นประโยคจึงหมายถึงกลุ่มคำที่นำมาเรียบเรียงกันให้ได้ใจความสมบูรณ์ ในการสื่อสารแต่ละครั้งจำเป็นต้องใช้ประโยค เพื่อสื่อความรู้ความคิดอย่างน้อยหนึ่งประโยค

รูปแบบการเรียกประโยคในภาษาไทยตามปกติที่ง่ายที่สุดจะมีส่วนประกอบคือ ประธานและกริยา หรืออาจมีกรรมของประโยคด้วย หากต้องการเพิ่มรายละเอียดมากขึ้นสามารถเพิ่มส่วนขยายในประโยค

ศ.ดร.อุดม วัชรธรรมลิขิตดี (2537) ไวยากรณ์ของทุกภาษามีฐานะเท่าเทียมกัน นักภาษาศาสตร์เชื่อว่าไวยากรณ์ของทุกภาษามีความยากง่ายพอกัน ไม่มีไวยากรณ์ภาษาหนึ่งยากกว่าอีกภาษาหนึ่งจนเกินความสามารถของมนุษย์ มนุษย์นั้นธรรมชาติสร้างให้มีสรีระเหมือนกัน จะต่างกันที่ผิวพรรณ ขนาดความสูงและหน้าตา แต่ส่วนต่างๆของร่างกายมีเหมือนกัน สมองอันเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ภาษาก็มีองค์ประกอบที่เหมือนกัน จึงมีความสามารถที่จะเรียนภาษาได้เท่าเทียมกัน ภาษาไทยอาจจะง่ายไม่มีการผันกริยา แต่ภาษาไทยก็ยากเรื่องลักษณะนาม เรื่องเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งหากนำมาเปรียบเทียบกับความ-

ลักษณะยากในภาษาอื่น นักภาษาศาสตร์ไม่เชื่อว่าภาษาหนึ่งทันสมัยกว่าอีกภาษาหนึ่ง หรือภาษาหนึ่งโบราณกว่าอีกภาษาหนึ่ง เพราะจากการค้นคว้าวิจัยพบว่า ภาษาที่ไม่มีตัวเขียนที่อยู่ในถ้ำกันดาร ไม่มีแม้แต่ไฟฟ้า ภาษานั้นก็มีความซับซ้อนไม่แพ้ภาษาอื่น อีกสิ่งหนึ่งที่มนุษย์มีความเชื่อผิดๆเรื่องสถานะทางสังคมของผู้พูดภาษา หากผู้ใช้ภาษาของชุมชนแออัด อาจจะถูกเหยียดหยามว่าเป็นคนชั้นต่ำ พูดภาษาชั้นต่ำ ทำให้เสียโอกาสในการหางานดีๆทำ ไวยากรณ์ของภาษาเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา เราอยู่ในโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ ภาษาก็เช่นกัน การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทุกระดับ ในระดับวลีและประโยคนั้น

ศจ.พ.ต.หญิง คุณหญิง ผะอบ โปษภุชณะ (2521) ภาษาที่ติดนอกจากเป็นสื่อความหมายที่ดีแล้วยังต้องมีความหมายงดงามในกระบวนการความงดงามในการใช้ภาษามีความไพเราะนั้น ฉะนั้น การที่จะเข้าใจภาษาหรือใช้ภาษาได้ดีนั้นต้องรู้จักรสของภาษา ภาษาจึงเป็นวิชาประเภทศิลป์ แต่เป็นศิลป์ที่ยากยิ่ง เพราะไม่สามารถที่จะสัมผัสด้วยประสาทได้ ต้องสัมผัสด้วยใจ ศิลป์ของภาษาจึงเป็นศิลป์ที่สูงส่ง ศิลป์ทุกชนิดต้องอาศัยความชำนาญ ไม่มีตำราใดที่จะบอกกฎเกณฑ์ได้แน่นอนต้องอาศัยไหวพริบของผู้เรียน ศิลป์ของภาษาจึงต้องอาศัยการฝึกฝนมาก

ปราณี กุลละวณิช (2545) แบบลักษณะภาษาหมายถึงการจัดกลุ่มภาษา เกิดจากการที่ภาษาต่างๆ มีลักษณะทางภาษาที่ทั้งเหมือนกันและต่างกัน ภาษาที่มีลักษณะเหมือนกัน แต่แตกต่างจากภาษาอื่นก็จัดให้อยู่ในกลุ่มภาษาเดียวกัน จะเห็นได้ว่าการจัดกลุ่มภาษาแบบนี้จะเกิดคำถามทันทีว่าจะเอาลักษณะเหมือนกันลักษณะใดมาเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่ม ในลักษณะเปรียบเทียบต่างๆภาษาต่างๆจะแสดงรูปภาษาที่แตกต่างกัน รูปภาษาที่แตกต่างกันนี้เรียกว่า แบบภาษา ในลักษณะนี้เปรียบเทียบการเรียงลำดับ ประธาน กริยา กรรม นั้น บางภาษาแสดงแบบภาษา ประธาน กรรม กริยา บางภาษาแสดงแบบ ภาษา ประธาน กริยา กรรม บางภาษาแสดงแบบ ภาษา กริยา ประธาน กรรม นอกจากนี้ในภาษาเดียวกันก็อาจใช้แบบภาษาได้มากกว่า 1 แบบ

เปลื้อง ณ นคร (2543) การสัมพันธ์ประโยค คือการแบ่งประโยคออกเป็นส่วนๆว่าส่วนไหนทำหน้าที่อย่างไร ประโยคไหนเป็นประโยคแบบไหน มีประโยคไหนที่จะช่วยให้เราเข้าใจข้อความตอนหนึ่งๆหรือประโยคหนึ่ง ชัดเจนขึ้น และยังช่วยให้เราเข้าใจการแต่งประโยคและลำดับประโยคให้ผู้อ่านเข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่คลุมเครือ ในแง่การทดสอบก็เป็นการทบทวนว่าเราเข้าใจ คำ วลี ประโยค แม่นยำเพียงใด เพราะการที่เราจะสัมพันธ์ประโยคต่างๆได้นั้น เราต้องรู้ว่าส่วนไหนเป็นประธาน ส่วนไหนเป็นกริยา เป็นกรรม ส่วนไหนขยาย อะไรทำหน้าที่ประธาน กริยา ได้บ้าง ต้องรู้ลักษณะของคำ วลี ประโยค ว่ามีอะไรบ้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุขดี มณีภาณุจนสิงห์ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3 และ 4 จากการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดต่างๆที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุสำคัญสองประการคือ ประการแรก นิสิตนำความเคยชินในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ไปใช้ในภาษาจีน จากตัวอย่างข้อผิดพลาดจะเห็นได้ว่านิสิตแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนจนก่อให้เกิดข้อผิดพลาดต่างๆขึ้นมากมาย เช่น การใช้คำผิดประเภท การใช้คำไม่รับกัน การเรียงลำดับคำโดยนำหน่วยขยายวางไว้ข้างหลังหน่วยหลัก ซึ่งในภาษาจีนจำเป็นต้องวางไว้ข้างหน้าหน่วยหลัก การเรียงลำดับคำบอกสถานที่และเวลาจากหน่วยเล็กไปหน่วยใหญ่ ทั้งที่ในภาษาจีนจำเป็นต้องเรียงจากหน่วยใหญ่ไปหาหน่วยเล็ก เป็นต้น ประการที่สอง เกิดจากการที่ในภาษาจีนมีโครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่างที่มีข้อจำกัดในการใช้ที่ซับซ้อน เช่น โครงสร้างประโยค bǎ คำแยกสมาน การวางตำแหน่งคำบอกสถานที่หรือเวลาเมื่อกับคำกริยาในประโยค การใช้ le เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยพื้นฐาน โดยศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตจากงานเขียนในแบบฝึกหัด รวมถึงแบบสอบถามของนิสิตเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 มีขั้นตอนและรายละเอียดของการดำเนินการดังนี้

ประชากร

ประชากรเป้าหมายในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตเอกภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา 235111 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 37 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

ความแตกต่างของไวยากรณ์ในภาษาไทยกับภาษาจีนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความผิดพลาดโดยการใช้ภาษาจีนของนิสิตระดับต้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ เป็นการเก็บรวบรวมประโยคและแบบฝึกหัด รวมถึงแบบสอบถาม ข้อมูลที่ใช้วิจัย มีกำหนดศึกษาข้อมูล 2 ประเภท ดังนี้

1. ข้อมูลที่เกิดจากการสำรวจ

1.1 แบบสอบถาม

1.2 รวบรวมตัวอย่างข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษาจีนในงานเขียนของนิสิตเอกภาษาจีน

ชั้นปีที่ 1 จำนวน 37 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555

1.3 แบบทดสอบ

2. ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิธีการเก็บข้อมูล

1. รวบรวมแบบสอบถาม

2. รวบรวมประโยคตัวอย่างที่มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาจีนชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชา 235111 ภาษาจีน 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

สถิติในการวิจัย

ค่าร้อยละ(%)

สมการร้อยละ(%)

$$\frac{X \times 100}{N}$$

X = จำนวนตัวอย่างทั้งหมด

N = จำนวนความถี่ที่นำมาหาค่าร้อยละ

การประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประมวลผลข้อมูลข้อผิดพลาดทางด้านการใช้ภาษาจีนโดยหาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าร้อยละ และนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็นตาราง
2. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาภาษาจีนของนิสิต
3. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีน เพื่อศึกษาความผิดพลาดตามหลักไวยากรณ์ Error Analysis ดังนี้
  - 3.1 ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกิน
  - 3.2 ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด ตามลำดับ
  - 3.3 ความผิดพลาดโดยการตกหล่น
  - 3.4 ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำ
4. สรุปข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา
5. เพื่อเสนอแนวสอนพร้อมนำผลการศึกษาไปปรับปรุง และพัฒนาการสอนวิชาภาษาจีนพื้นฐานต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาวิจัยเรื่องข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีนชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยได้มีการรวบรวมใช้ข้อมูลจากแบบสอบถาม และจากการบ้านแบบฝึกหัดของนิสิต ดังนั้นผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยเป็นสองส่วน ได้แก่

1. ผลจากการวิเคราะห์แบบสอบถาม

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	3	8.10
หญิง	34	91.90
ชาย	3	100

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
3	9	24.33
30	25	67.57
25	3	8.10
รวม	34	100

เชื้อสายจีน	จำนวน	ร้อยละ
มี	30	91.08
ไม่มี	3	18.92
รวม	3	100

ภาษาจีน	จำนวน	ร้อยละ
เคยเรียน	32	86.49
ไม่เคยเรียน	5	13.51
รวม	5	100

ผู้แนะนำในการเลือก	จำนวน	ร้อยละ
ตนเอง	5	56.76
เพื่อน	5	13.51
ครอบครัว	32	24.33
รวม	5	100

ชอบภาษาจีน	จำนวน	ร้อยละ
มากที่สุด	8	21.62
มาก	16	43.24
ปานกลาง	8	13.51
น้อย	8	16.22
น้อยที่สุด	8	5.41
รวม	16	100

ปัญหาการเรียน	จำนวน	ร้อยละ
การฟัง	8	18.92
การพูด	5	29.73
การอ่าน	6	16.22
การเขียน	16	35.13
รวม	5	100

2. ผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด โดยผู้วิจัยรวบรวมจากการบ้านแบบฝึกหัดของนิสิต ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประโยคผิดดังนี้ ประโยคที่เขียนผิดมีทั้งหมด 136 ประโยค โดยแบ่งความผิดพลาดออกเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ คือ

1. ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกิน
2. ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด
3. ความผิดพลาดโดยการตกหล่น
4. ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำ

1. ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกินมีทั้งหมด 30 ประโยค ทำให้เกิดความผิดพลาดจากการใช้ภาษา ดังกล่าว เช่น การเติมคำกริยา การเติมคำนาม การเติมคำสรรพนาม เป็นต้น จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจำแนกลักษณะการเติมคำเกินได้เป็น 4 ประเภทดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน หมายถึง มีการเติมคำกริยามากเกินไปโดยไม่จำเป็นในประโยค เช่น 我们今天有补课。 นิสิตมีการเติมคำกริยา“有”โดยไม่ถูกต้องเกินความจำเป็น ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 20 ประโยค ความถี่รวม 78 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1.1

ตารางที่ 4.1.1 แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我们今天有补课。	12
2.	我们今天有上课。	9
3.	我们今天有上汉语课。	7
4.	我想今天可能有下雨。	9
5.	我听说今天有点儿下雨。	9
6.	星期日我常常去回家。	9
7.	这个月我不常去家。	4

8.	今天是小妹生日，她有真快乐。	4
9.	下午还有学习汉语课。	4
10.	明天没有课还是明天有考英语。	4
11.	我专业是汉语学习。	3
12.	我出去饭店买饭。	3
13.	明天有考试语法，你听见了吗？	3
14.	你要吃什么，我出去食堂买。	3
15.	春武里很美，你要去了吗？	3
16.	这次我可以做考试。	3
17.	以前有很多下雨。	1
18.	我没洗衣服了。	3
19.	我们今天有吃饭。	3
20.	我不出去了，现在有下雨	1
รวม		78

1.2 ความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน หมายถึง นิสิตมีการเติมคำนามมากเกินไปโดยไม่จำเป็นในประโยค เช่น 我有两个人中国朋友。 นิสิตมีการเติมคำนาม“人”โดยไม่ถูกต้องเกินความจำเป็น ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 2 ประโยค ความถี่รวม 27 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดลักษณะเติมคำนามเกิน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1.2

ตารางที่ 4.1.2 แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我有两个人中国朋友。	15
2.	这个星期天我跟朋友约会看电影。	12
รวม		27

495.1824

๓ 422 ๗

335618

1.3 ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน หมายถึง นิสิตมีการเติมคำกริยาวิเศษณ์มากเกินไปโดยไม่จำเป็นในประโยค เช่น 这个人说那么很慢。 นิสิตมีการเติมคำกริยาวิเศษณ์“很”โดยไม่ถูกต้องเกินความจำเป็น ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 5 ประโยค ความถี่รวม 39 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดลักษณะเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1.3

ตารางที่ 4.1.3 แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	这个人说那么很慢。	10
2.	我们太累了。	9
3.	他工作很太忙。	9
4.	汉语很太难。	6
5.	他比我很高。	6
รวม		39

1.4 ความผิดพลาดโดยการเติมคำบุรณานามเกิน หมายถึง นิสิตมีการเติมคำบุรณานามมากเกินไปโดยไม่จำเป็นในประโยค เช่น 十号是什么星期几? นิสิตมีการเติมคำบุรณานาม“什么”โดยไม่ถูกต้องเกินความจำเป็น ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 3 ประโยค ความถี่รวม 17 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดลักษณะเติมคำบุรณานามเกิน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1.4

ตารางที่ 4.1.4 แสดงความผิดพลาดโดยการเติมคำบุรณานามเกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	十号是什么星期几?	8
2.	今天是什么几月?	5
3.	明天是什么几日?	4
รวม		17

คิดร้อยละของข้อ 1 จากลักษณะข้อผิดพลาดด้วยการเติมคำเกินดังกล่าวพบว่า ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน มีจำนวนความถี่มากที่สุดคือ 78 ครั้ง รองลงมาคือความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน มีจำนวนความถี่ 39 ครั้ง ความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน มีจำนวนความถี่ 27 ครั้ง และความผิดพลาดโดยการเติมคำบุพบทนามเกิน มีจำนวนความถี่ 17 ครั้ง ตามลำดับ โดยมีอัตราส่วนร้อยละตามตาราง

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน	48.45
1.2 ความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน	24.22
1.3 ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน	16.78
1.4 ความผิดพลาดโดยการเติมคำบุพบทนามเกิน	10.55
รวม	100

2.ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิดมีทั้งหมด 19 ประโยค ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 3 ประเภทดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด หมายถึง นิสิตมีการแทนที่คำกริยาผิดในประโยค เช่น 我的男朋友坐打的去大学。 นิสิตมีการแทนที่คำกริยา“坐”โดยไม่ถูกต้อง ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 4 ประโยค ความถี่รวม 47 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.2.1

ตารางที่ 4.2.1 แสดงความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我的男朋友坐打的去大学。	17
2.	他每天坐打的去工作。	14
3.	我和我弟弟每天上打的去学校。	9
4.	我今天是感冒。	9
รวม		47

2.2 ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำปุจฉาสรรพนามผิด หมายถึง นิสิตมีการแทนที่คำปุจฉาสรรพนามผิดในประโยค เช่น 哪儿件衣服是黑的? นิสิตมีการแทนที่คำปุจฉาสรรพนาม“哪儿”โดยไม่ถูกต้อง ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 12 ประโยค ความถี่รวม 58 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการแทนที่คำปุจฉาสรรพนามผิด ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.2.2

ตารางที่ 4.2.2 แสดงความผิดพลาดโดยการแทนที่คำปุจฉาสรรพนามผิด

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	哪儿件衣服是黑的?	8
2.	十号是哪儿天?	7
3.	哪儿天是她的生日?	8
4.	你是哪儿国人?	7
5.	他们都是哪儿国人?	8
6.	哪儿本书放在桌子上?	8
7.	哪儿条裙子真好看?	7
8.	哪儿个人是美国的总统?	3
9.	哪儿位的老师是我们的老师?	8
10.	哪儿件衣服是我的弟弟?	7
11.	哪儿位老是来自中国的人?	2
12.	这本书, 你买在哪儿商务中心?	1
รวม		58

2.3 ความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ผิด หมายถึง นิสิตมีการแทนที่ในการใช้ 把 ผิดในประโยค เช่น 我把笔写汉字。 นิสิตมีการแทนที่ในการใช้ “把”โดยไม่ถูกต้อง ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 3 ประโยค ความถี่รวม 28 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.2.3

ตารางที่ 4.2.3 แสดงความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ผิด

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我把笔写汉字。	12
2.	我把你爱了。	9
3.	我把你喜欢了。	9
รวม		28

คิดร้อยละของข้อ 2 จากลักษณะความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด ดังกล่าวพบว่า ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำปุจฉาสรรพนามผิด มีจำนวนความถี่มากที่สุดคือ 58 ครั้ง รองลงมาคือ ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด มีจำนวนความถี่ 47 ครั้ง และความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ผิด มีจำนวนความถี่รวม 28 ครั้ง ตามลำดับ โดยมีอัตราส่วนร้อยละตามตาราง

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด	43.61
1.2 ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำปุจฉาสรรพนามผิด	35.34
1.3 ความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ผิด	21.05
รวม	100

3. ความผิดพลาดโดยการตกหล่นมีทั้งหมด 10 ประโยค ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณะนาม หมายถึง นิสิตมีการตกหล่นคำลักษณะนามในประโยค เช่น 这葡萄很甜，我要三斤吧。 นิสิตมีการตกหล่นคำลักษณะนาม “种” ในประโยค ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 5 ประโยค ความถี่รวม 51 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณะนาม ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.3.1

ตารางที่ 4.3.1 แสดงความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณะนาม

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	这葡萄很甜，我要三斤吧。	14
1.	这家有一间卧室，一间厨房，一间厕所。	14
1.	那汉语词典真有意思。	14
4.	我要在中国呆三月。	8
5.	那人是她的好朋友。	5
รวม		51

3.2 ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา หมายถึง นิสิตมีการตกหล่นตกหล่นคำกริยา ในประโยค เช่น 他吃饭多。 นิสิตมีการตกหล่นคำกริยา “吃得” ในประโยค ประโยคประเภทนี้ มีจำนวนทั้งหมด 5 ประโยค ความถี่รวม 32 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.3.2

ตารางที่ 4.3.2 แสดงความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	他吃饭多。	14
2.	他开车快。	6
5.	玛丽说慢。	3
4.	我朋友说汉语流利。	3
5.	他游泳快。	5
รวม		32

คิดร้อยละของข้อ 3 จากความผิดพลาดโดยการตกหล่นดังกล่าวพบว่า ความผิดพลาดโดยการตกหล่น คำลักษณะนาม มีจำนวนความถี่มากที่สุดคือ 51 ครั้ง รองลงมาคือ ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา มีจำนวนความถี่รวม 32 ครั้ง ตามลำดับ โดยมีอัตราส่วนร้อยละตามตาราง

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณะนาม	61.45
1.2 ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา	38.55
รวม	100

4.ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำมีจำนวน 77 ประโยค ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 5 ประเภทดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์ หมายถึง นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์ในประโยค เช่น 我得吃药很多。 นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์ “很多” ในประโยค ประโยคประเภทนี้ มีจำนวนทั้งหมด 24 ประโยค ความถี่รวม 173 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4.1

ตารางที่ 4.4.1 แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我得吃药很多。	13
2.	我不常回家，因为我有课很多。	12
3.	这次考试有问题很多吗？	12
4.	到雨季有蚊子很多。	12
5.	新年了，他买衣服很多。	9
6.	我每天看报纸，才知道生词很多。	9
7.	有人来商店买东西很多。	9
8.	我们看书很多。	8
9.	今天老师给我们作业很多。	9

10.	这是一个泰国菜很有名。	8
11.	今天下午我想去 Leamtong 吃蛋糕一点儿。	7
12.	星期日我有时间一点儿。	7
13.	我朋友吃一点儿生日蛋糕。	7
14.	每天我起了床很早。	7
15.	泰国人很多戴眼镜。	8
16.	我们快考试了，请走快一点儿。	7
17.	我有汉语书很多。	6
18.	明天早上我有事一点儿。	5
19.	今天早上我有事一点儿。	5
20.	我想去百货商店大楼，可是下雨很大。	6
21.	我起床很晚。	7
22.	我起床很早。	6
23.	我寄东西给我妈妈一点儿。	7
24.	我给妈妈寄了东西一点儿	5
รวม		173

4.2 ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท หมายถึง นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท ในประโยค เช่น 我喜欢吃饭在食堂。 นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท “在” ในประโยค ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 5 ประโยค ความถี่รวม 357 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4.2

ตารางที่ 4.4.2 แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
17.	我喜欢吃饭在食堂。	21
2.	昨天他整理房间在宿舍。	20
3.	我等你在 Q52 楼。	20
4.	我昨天看病在医院了。	19

5.	这个东西很贵，可是我要买东西在这儿。	18
6.	今天我吃饭在食堂。	18
7.	你放着手表在哪儿。	17
8.	我们停车在哪儿。	17
9.	每个星期四早上我坐电梯，因为我有课在七楼。	17
10.	明天我就要约会了跟朋友。	17
11.	我忘了游泳衣在体育馆。	17
12.	那你得吃药在家吧。	17
13.	我休息在我的房间。	17
14.	他看书在图书馆。	17
13.	我总是唱歌在家。	14
14.	我跟朋友约在前边的 Robinson 商店。	14
17.	我不常去大学跟我朋友。	17
18.	明天早上我等你在门口。	17
19.	现在我很累，我要躺在长椅子。	8
20.	常常买东西跟我妈妈。	8
21.	星期六我可能回家跟朋友。	8
22.	假期我在家休息跟弟弟。	7
23.	有种表挂在墙上。	8
24.	我常常去小商场跟妈妈买东西。	8
25.	他知道妈妈要买玩具给他，他高兴极了。	8
26.	我在体育馆打篮球跟朋友。	17
27.	我要买衣服在那个商店。	5
28.	我忘了钱包在房间里。	8
29.	我去买东西在商店。	17
30.	我不说话跟他。	8
รวม		357

4.3 ความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา หมายถึง นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำกริยาในประโยค เช่น 恐怕我跟你不能去一起。 นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา“去”ในประโยค ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 9 ประโยค ความถี่รวม 47 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4.3

ตารางที่ 4.4.3 แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
1.	恐怕我跟你不能去一起。	12
2.	我上课汉语。	9
3.	明天早上我汉语上课。	7
4.	昨天我从广东到北京坐飞机。	7
5.	如果你去北京我跟你要去。	9
6.	你没有钱，你买东西不能。	7
7.	我过去外国。	9
8.	我明天银行想去。	9
9.	我买语法书来跟你一样。	7
รวม		47

4.4 ความผิดพลาดโดยการวางคำนาม หมายถึง นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำนามในประโยค เช่น 我上课八点半。 นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำนาม“八点半”ในประโยค ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 8 ประโยค ความถี่รวม 73 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการวางคำนาม ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4.4

ตารางที่ 4.4.4 แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำนาม

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
7.	我上课八点半。	18
2.	我从中国到泰国早上。	18
3.	我常常做作业晚上。	18

4.	你去找我几点啊?	7
5.	我去找你几点合适?	7
4.	他可能来明天下雨。	7
7.	现在快要开学了, 你可以不可以跟我一起去明天?	4
8.	我曼谷跟我的同学一起去打工。	2
รวม		73

4.5 ความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม หมายถึง นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม ในประโยค เช่น 今天我要还书你。 นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม“你”ในประโยค ประโยคประเภทนี้มีจำนวนทั้งหมด 6 ประโยค ความถี่รวม 62 ครั้ง ซึ่งมีความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.4.5

ตารางที่ 4.4.5 แสดงความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
1.	今天我要还书你。	12
7.	没关系, 你做这样就好了。	12
3.	你还不来上课怎么?	12
4.	你们认识他怎么?	10
3.	今天我朋友结婚, 我还不知道送礼物什么?	12
6.	你买旗袍颜色什么?	8
รวม		62

คิดร้อยละของข้อ 4 จากลักษณะข้อผิดพลาดในการวางตำแหน่งคำ ดังกล่าวพบว่า ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท มีจำนวนความถี่มากที่สุดคือ 357 ครั้ง รองลงมาคือ ความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์ มีจำนวนความถี่ 173 ครั้ง ความผิดพลาดโดยการวางคำนาม มีจำนวนความถี่ 73 ครั้ง ความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม มีจำนวนความถี่ 62 ครั้ง และความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา มีจำนวนความถี่ 47 ครั้ง ตามลำดับ โดยมีอัตราส่วนร้อยละตามตาราง

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์	24.30
1.2 ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท	50.15
1.3 ความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา	6.60
1.4 ความผิดพลาดโดยการวางคำนาม	10.25
1.5 ความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม	8.70
รวม	100

เมื่อเปรียบเทียบข้อผิดพลาด ทั้ง 4 ประเภทแล้ว สามารถสรุปจำนวนข้อผิดพลาดได้ ดังตารางต่อไปนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนความถี่ข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1. ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกิน	161	18.63
2. ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด	133	14.28
3. ความผิดพลาดโดยการตกหล่น	83	12.04
4. ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำ	712	55.05

จากตารางพบว่า ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำมีจำนวนมากที่สุด โดยคิดเป็นอัตราร้อยละ 55.05 รองลงมาคือ ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกิน โดยคิดเป็นอัตราร้อยละ 18.63 ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด โดยคิดเป็นอัตราร้อยละ 14.28 และความผิดพลาดโดยการตกหล่น โดยคิดเป็นอัตราร้อยละ 12.04 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และ ข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเรื่อง การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตเอกภาษาจีน มหาวิทยาลัยบูรพา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการบ้าน แบบฝึกหัดของนิสิตเอกภาษาจีน ชั้นปีที่1 จำนวน 37 คน ปีการศึกษา 2555 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ผู้วิจัยได้รวบรวม ประโยคข้อผิดพลาดทั้งหมด 136 ประโยค

1.สรุปผลการวิจัย

1.1 ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนด้านไวยากรณ์ของนิสิตชั้นปีที่ 1 ในรายวิชา 235111 ภาษาจีน 1 พบว่า ข้อผิดพลาด สามารถแบ่งเป็น 4 ประเภท โดยเรียงจากความถี่ของข้อผิดพลาดจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	จำนวนความถี่ข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1. ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกิน	161	18.63
2. ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด	161	14.28
3. ความผิดพลาดโดยการตกหล่น	83	12.04
4. ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำ	712	55.05

1.2 ความผิดพลาดโดยการเติมคำเกิน สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท โดยเรียงจากความถี่ของ ข้อผิดพลาดจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน	48.45
1.2 ความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน	24.22
1.3 ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน	16.78
1.4 ความผิดพลาดโดยการเติมคำบุพบทนามเกิน	10.55
รวม	100

ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我们今天有补课。	12
2.	我们今天有上课。	9
3.	我们今天有上汉语课。	7
4.	我想今天可能有下雨。	6
3.	我听说今天有点儿下雨。	6
6.	星期日我常常去回家。	9
2.	这个月我不常去家。	9
8.	今天是小妹生日，她有真快乐。	9
9.	下午还有学习汉语课。	9
10.	明天没有课还是明天有考英语。	9
11.	我专业是汉语学习。	7
12.	我出去饭店买饭。	9
13.	明天有考试语法，你听见了吗？	9
14.	你要吃什么，我出去食堂买。	9
13.	春武里很美，你要去了吗？	7
16.	这次我可以做考试。	7
17.	以前有很多下雨。	7
18.	我没洗衣服了。	9
19.	我们今天有吃饭。	1
20.	我不出去了，现在有下雨	7
รวม		78

ความผิดพลาดโดยการเติมคำนามเกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我有两个人中国朋友。	15
2.	这个星期天我跟朋友约会看电影。	15
รวม		27

ความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาวิเศษณ์เกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	这个人说那么很慢。	10
2.	我们太累了。	9
3.	他工作很太忙。	9
4.	汉语很太难。	6
5.	他比我很高。	6
รวม		39

ความผิดพลาดโดยการเติมคำบุรณาสรรพนามเกิน

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	十号是什么星期几?	8
2.	今天是什么几月?	5
3.	明天是什么几日?	4
รวม		17

1.3 ความผิดพลาดโดยการแทนที่ผิด สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท โดยเรียงจากความถี่ของ

ข้อผิดพลาด จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด	43.61
1.2 ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำบุพบทนามผิด	35.34
1.3 ความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ผิด	21.05
รวม	100

ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยาผิด

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我的男朋友坐打的去大学。	17
2.	他每天坐打的去工作。	14
3.	我和我弟弟每天上打的去学校。	9
4.	我今天是感冒。	9
	รวม	47

ความผิดพลาดโดยการแทนที่คำบุพบทนามผิด

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	哪儿件衣服是黑的?	8
2.	十号是哪儿天?	7
3.	哪儿天是她的生日?	7
4.	你是哪儿国人?	8
3.	他们都是哪儿国人?	8
6.	哪儿本书放在桌子上?	7
7.	哪儿条裙子真好看?	5

8.	哪儿个人是美国的总统?	4
9.	哪儿位的老师是我们的老师?	4
10.	哪儿件衣服是我的弟弟?	3
11.	哪儿位老是来自中国的人?	2
12.	这本书, 你买在哪儿商务中心?	1
รวม		58

ความผิดพลาดโดยการแทนที่ในการใช้ 把 ผิด

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我把笔写汉字。	12
2.	我把你爱了。	9
3.	我把你喜欢了。	7
รวม		28

1.4 ความผิดพลาดโดยการตกหล่น สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท โดยเรียงจากความถี่ของ

ข้อผิดพลาด จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณนาม	61.45
1.2 ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา	38.55
รวม	100

ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณะนาม

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	这葡萄很甜，我要三斤吧。	14
2.	这家有一间卧室，一间厨房，一间厕所。	13
3.	那汉语词典真有意思。	14
4.	我要在中国呆三月。	8
3.	那人是她的好朋友。	8
รวม		51

ความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำกริยา

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	他吃饭多。	14
2.	他开车快。	6
2.	玛丽说慢。	3
4.	我朋友说汉语流利。	3
5.	他游泳快。	51
รวม		32

1.5 ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำ สามารถแบ่งได้เป็น 5 ประเภท โดยเรียงจากความถี่ของ
ข้อผิดพลาด จากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้

ลักษณะข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1.1 ความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์	24.30
1.2 ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท	50.15
1.2 ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท	6.60
1.2 ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท	10.25

1.5ความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม	8.70
รวม	100

ความผิดพลาดโดยการวางคำคุณศัพท์

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่ (ครั้ง)
1.	我得吃药很多。	13
2.	我不常回家，因为我有课很多。	13
3.	这次考试有问题很多吗？	12
4.	到雨季有蚊子很多。	13
5.	新年了，他买衣服很多。	9
6.	我每天看报纸，才知道生词很多。	9
7.	有人来商店买东西很多。	9
8.	我们看书很多。	9
9.	今天老师给我们作业很多。	8
10.	这是一个泰国菜很有名。	8
11.	今天下午我想去 Leamtong 吃蛋糕一点儿。	9
12.	星期日我有时间一点儿。	7
13.	我朋友吃一点儿生日蛋糕。	7
14.	每天我起了床很早。	7
15.	泰国人很多戴眼镜。	8
16.	我们快考试了，请走快一点儿。	9
17.	我有汉语书很多。	6
18.	明天早上我有事一点儿。	5
19.	今天早上我有事一点儿。	5
20.	我想去百货商店大楼，可是下雨很大。	5

21.	我起床很晚。	5
22.	我起床很早。	4
23.	我寄东西给我妈妈一点儿。	5
24.	我给妈妈寄了东西一点儿	5
รวม		173

ความผิดพลาดโดยการวางคำบุพบท

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
1.	我喜欢吃饭在食堂。	21
1.	昨天他整理房间在宿舍。	21
3.	我等你在 Q2 楼。	20
4.	我昨天看病在医院了。	21
3.	这个东西很贵，可是我要买东西在这儿。	20
4.	今天我吃饭在食堂。	20
7.	你放着手表在哪儿。	21
8.	我们停车在哪儿。	21
9.	每个星期四早上我坐电梯，因为我有课在七楼。	17
10.	明天我就要约会了跟朋友。	15
11.	我忘了游泳衣在体育馆。	17
12.	那你得吃药在家吧。	15
13.	我休息在我的房间。	15
14.	他看书在图书馆。	17
15.	我总是唱歌在家。	14
16.	我跟朋友约在前边的 Robinson 商店。	15
11.	我不常去大学跟我朋友。	17
14.	明天早上我等你在门口。	15
19.	现在我很累，我要躺在长椅子。	8

20.	常常买东西跟我妈妈。	8
21.	星期六我可能回家跟朋友。	8
22.	假期我在家休息跟弟弟。	8
23.	有种表挂在墙上。	8
24.	我常常去小商场跟妈妈买东西。	8
23.	他知道妈妈要买玩具给他，他高兴极了。	8
26.	我在体育馆打篮球跟朋友。	5
27.	我要买衣服在那个商店。	5
28.	我忘了钱包在房间里。	5
29.	我去买东西在商店。	5
30.	我不说话跟他。	5
รวม		5

ความผิดพลาดโดยการวางคำกริยา

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
1.	恐怕我跟你不能去一起。	12
2.	我上课汉语。	9
3.	明天早上我汉语上课。	9
4.	昨天我从广东到北京坐飞机。	9
5.	如果你去北京我跟你要去。	9
6.	你没有钱，你买东西不能。	9
7.	我过去外国。	9
8.	我明天银行想去。	3
9.	我买语法书来跟你一样。	12
รวม		47

ความผิดพลาดโดยการวางคำนาม

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
1.	我上课八点半。	18
2.	我从中国到泰国早上。	18
3.	我常常做作业晚上。	16
4.	你去找我几点啊?	7
3.	我去找你几点合适?	5
6.	他可能来明天下雨。	5
7.	现在快要开学了,你可以不可以跟我一起去明天?	7
6.	我曼谷跟我的同学一起去打工。	7
รวม		73

ความผิดพลาดโดยการวางคำสรรพนาม

ลำดับที่	ประโยค	จำนวนความถี่(ครั้ง)
1.	今天我要还书你。	12
1.	没关系,你做这样就好了。	12
3.	你还不来上课怎么?	11
4.	你们认识他怎么?	12
5.	今天我朋友结婚,我还不知道送礼物什么?	12
6.	你买旗袍颜色什么?	8
รวม		12

สามารถสรุปได้ว่า ความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นอัตราร้อยละ 55.05 และความผิดพลาดโดยการตกหล่นมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นอัตราร้อยละ 12.04

2.อภิปรายผลการวิจัย

2.1 จากการวิจัย พบว่า นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำมากที่สุด โดยการวางลำดับของคำบุพบท“在”ทั้งนี้เนื่องจากลำดับคำในภาษาไทย และภาษาจีนไม่เหมือนกัน ความผิดพลาดดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากความแตกต่างของสองภาษา ซึ่งผลการวิจัยได้สอดคล้องกับผลวิจัยความผิดพลาดโดยการใชภาษาจีนของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพาของ(วิไล ลิ้มถาวรานันต์ 2006) ที่เห็นว่าความผิดพลาดเกี่ยวกับการลำดับคำดังนั้นทำให้เห็นว่าได้รับผลกระทบจากภาษาแม่ในการเรียน

2.2 ข้อผิดพลาดด้วยการเติมคำเกิน พบว่า นิสิตมีความผิดพลาดโดยการเติมคำกริยาเกินมากที่สุด ส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการเติมคำว่า “有” ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจได้รับผลกระทบจากการดูภาพยนตร์หรือสื่อต่างๆ ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับไวยากรณ์ประเภทนี้ให้มากยิ่งขึ้น

2.3 ข้อผิดพลาดด้วยการแทนที่ผิด พบว่า นิสิตมีความผิดพลาดโดยการแทนที่คำกริยามากที่สุด เช่น การใช้คำว่า “坐打的” เนื่องจากนิสิตไม่เข้าใจถึงประเภทของคำนั้นๆ โดยมักใช้คำกริยาทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค ดังนั้นควรมีการเรียนการสอนให้นิสิตมีความเข้าใจประเภทของคำนั้นๆอย่างลึกซึ้ง

2.4 ข้อผิดพลาดในการตกหล่น พบว่า นิสิตมีความผิดพลาดโดยการตกหล่นคำลักษณะนามมากที่สุด เช่น ตัวอย่างคำว่า “个” เนื่องจากนิสิตได้รับผลกระทบจากการใช้ภาษาแม่(วิไล ลิ้มถาวรานันต์ 2006) จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการตกหล่น ดังนั้นในการเรียนการสอนควรให้ความสำคัญกับวิธีการใช้คำลักษณะนามให้มากยิ่งขึ้น

2.5 ข้อผิดพลาดในการวางตำแหน่งคำ พบว่า นิสิตมีความผิดพลาดโดยการวางตำแหน่งคำบุพบทมากที่สุด ข้อผิดพลาดประเภทนี้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า นิสิตมีการนำเอาไวยากรณ์ในภาษาแม่มาใช้ในไวยากรณ์ภาษาจีน แสดงให้เห็นว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อข้อผิดพลาดประเภทนี้ ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงควรมีการเปรียบเทียบให้นิสิตเข้าใจถึงความแตกต่างด้านไวยากรณ์ของทั้งสองภาษา

สรุปได้ว่าการเรียนการสอนควรให้ความสำคัญกับประเภทของคำโดยเฉพาะคำพ้องความหมายให้มากยิ่งขึ้น และเรียนรู้หลักไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง ด้วยการฝึกฝนการใช้ภาษาให้มากขึ้น เพื่อสร้างความเคยชินในการใช้ภาษาที่สอง และจะเป็นการสร้างความไวต่อการใช้ภาษาจีนอีกด้วย นอกจากนี้ยังควร มีการเปรียบเทียบข้อแตกต่างด้านไวยากรณ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน ก็จะมีส่วนช่วยในการแยกแยะในการใช้ภาษาไทยกับภาษาจีน และเพื่อจะช่วยในการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดดังกล่าวได้

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 การวิจัยเป็นการรวบรวมการบ้านแบบฝึกหัดของนิสิต เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดต่างๆ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเพียงวิชา 235111 ภาษาจีน 1 เพียงวิชาเดียวเท่านั้น ซึ่งหากมีการวิจัย เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดครั้งต่อไป ควรมีการรวบรวมในรายวิชาอื่นๆ ด้วย

3.2 การวิจัยนี้เป็นเพียงการศึกษาวิจัย โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งหากมีการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาวิจัยข้อผิดพลาดของนิสิต ในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ด้วย เพื่อให้เข้าใจถึงลักษณะข้อผิดพลาดของนิสิตนักศึกษาชาวไทยได้อย่างแท้จริง

3.3 การวิจัยนี้ไม่ได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงลักษณะทางประชากร ซึ่งอาจมีผลต่อข้อผิดพลาดในลักษณะต่างๆได้ ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาถึงลักษณะทางประชากรด้วยเช่นกัน

1. 陈昌来 (2002) 《现代汉语动词的句法语义属性研究》，学林出版社。
2. 陈昌来 (2002) 《介词与介引功能》，安徽出版社。
3. 沈家煊 (1999) 《不对称和标论》，江西教育出版社。
4. 程美珍、李珠 (1997) 《汉语病句辨析》，话语教学出版社。
5. 崔希亮 (2001) 《语言理解与认知》，北京语言大学出版社。
6. 崔应坚 (2004) 《现代汉语语法学习与研究入门》，清华大学出版。
7. 丁声树 (2002) 《现代汉语语法讲话》，商务印书馆。
8. 范晓 (1996) 《三个平面的语法观》，北京语言文化大学出版社。
9. 高明乐 (2004) 《题元角色的句法实现》，中国社会科学院。
10. 郭继懋、郑天刚 (2002) 《似同实异—汉语仅以表达方式的认知语用分析》，中国社会学出版社。
11. 郭锐 (2002) 《现代汉语词类研究》，商务印书馆。
12. 卢福泼 (1996) 《对外汉语教学实用语法》，北京语言大学出版社。
13. 胡裕树、范晓 (1996) 《动词研究综述》，山东高校联合出版社。
14. 蒋祖康 (1999) 《第二语言习得研究》，北京教学与研究出版社。
15. 李宝贵 (2005) 《对外汉语教学及汉语本体研究》，北京大学出版社。
16. 李大忠 (1997) 《外国人学汉语语法偏误分析》，北京语言文化大学。
17. 李德津 (1988) 《外国人实用汉语语法》，华语教学出版社。
18. 李临定 (1988) 《汉语比较变换法》，中国社会科学出版社。
19. 缪锦安 (1990) 《汉语的语义结构和补语形式》，上海外语教育出版社。
20. 刘顺 (2003) 《现代汉语名词的多视角研究》，学林出版社。
21. 刘殉 (2000) 《对外汉语教育学引论》，北京语言文化大学出版社。
22. 刘殉 (2002) 《汉语作为第二语言教学简论》，北京语言文化大学出版社。
23. 刘月华 (2003) 《实用现代汉语语法》，商务印书馆。
24. 刘焱 (2004) 《现代汉语比较畴的语义认知基础》，学林出版社。
25. 刘中富 (2003) 《实用汉语词汇》，安徽教育出版社。
26. 陆俭明 (2003) 《现代汉语语法研究教程》，北京大学出版社。
27. 陆俭明 (2004) 《八十年代中国语法研究》，商务印书馆。
28. 陆俭明、马真 (1985) 《现代汉语虚词散论》，北京大学出版社。
29. 陆俭明、沈阳 (2003) 《汉语和汉语研究十五讲》，北京大学出版社。
30. 吕叔湘 (1980) 《现代汉语八百词》，商务印书馆。
31. 吕叔湘 (1982) 《中国文法要略》，商务印书馆。

32. 吕叔湘 (1990) 《吕叔湘文集》，商务印书馆。
33. 吕叔湘、马庆株 (2003) 《语法研究入门》，商务印书馆。
34. 吕叔湘、朱德熙 (2002) 《语法修辞讲话》，辽宁教育出版社。
35. 吕叔湘 (1994) 《对外汉语教学语法探索》(重排本)，语文出版社。
36. 马庆株 (2005) 《汉语动词和动词性结构》，北京大学出版社。
37. 马真 (1981) 《简明实用汉语语法》，北京大学出版社。
38. 马真 (2004) 《现代汉语虚词研究方法论》，商务印书馆。
39. 裴晓睿 (2001) 《泰语语法新编》，北京大学出版社。
40. 佟慧君 (1986) 《外国人学汉语病句分析》，北京语言学院出版社。
41. 邵敬敏、任芝镛等 (2003) 《汉语语法专题研究》，广西师范大学出版社。
42. 史锡尧 (1999) 《语法、语义、语用》，人民教育出版社。
43. 宋玉柱 (1991) 《现代汉语特殊句式》，山西：山西教育出版社。
44. 束定芳、庄智象 (1996) 《现代外语教学—理论、实践与方法》，上海外语教育出版社。
45. 孙德金 (2002) 《汉语语法教程》，北京语言文化大学出版社。
46. 邢福义 (2002) 《汉语语法三百问》，商务印书馆。
47. 许余龙 (2002) 《对比语言学》，上海外语教育出版社。
48. 徐丹 (2004) 《汉语句法引论》，北京语言大学出版社。
49. 徐烈炯、刘丹青 (2003) 《话题与焦点新论》，上海教育出版社。
50. 王还 (1995) 《对外汉语教学语法大纲》，北京语言学院出版社。
51. 王力 (1985) 《中国现代汉语》，商务印书馆。
52. 王力 (1989) 《汉语语法史》，商务印书馆。
53. 吴丽君 (2002) 《日本学生汉语习得偏误研究》，中国社会学出版社。
54. 叶盼云、吴中伟 (1999) 《外国人学汉语难点释疑》，北京语言文化大学出版社。
55. 袁毓林 (2004) 《汉语语法研究的知识视略》，商务印书馆。
56. 周小兵 (2002) 《对外汉语教学中的副词研究》，中国社会科学出版社。
57. 赵永新 (1992) 《汉语语法概要》，北京语言文化出版社。
58. 朱德熙 (1980) 《现代汉语语法研究》，商务印书馆。
59. 朱德熙 (1982) 《汉语讲义》，商务印书馆。
60. กระทรวงศึกษาธิการ (2521) คู่มือการสอนไวยากรณ์สำหรับครู (教师手册：汉语语法) .
61. จินดา งามสุทธิ (2524) ภาษาศาสตร์ไทย (泰语语言学) สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
62. ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2532) ไวยากรณ์ไทย (泰语语法) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
63. พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545) หลักภาษาไทย (泰语语法) สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
64. วิจิตรนั ภาณุพงศ์ (2525) เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 10 ไวยากรณ์โครงสร้าง: หมวดคำ (句法: 词) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

65. วิจิรัตน์ ภาณุพงศ์ (2525) เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 10 ไวยากรณ์โครงสร้าง: ประโยคและวลี (句法: 短语和句子) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
66. นววรรณ พันธุเมธา (2525) เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 หน่วยที่ 11 ไวยากรณ์ปริวรรตและไวยากรณ์การกร: ประโยคความเดียว (转换生成与: 词) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

论文 วิทยานิพนธ์

1. 沈家煊 (1999) “在‘字’句和‘给’字句”, 《中国语文》 (2)。
2. 沈家煊 (2005) “句式和配价”, 《现代汉语语法的功能、语用、认知研究》, 商务印书馆。
3. 程美珍 (1990) “病句研究与对外基础汉语教学”, 《第三届国际汉语教学讨论会论文》。
4. 崔希亮 (1996) “在‘字’结构解析—从动词的语义、配价及论元之关系考察”, 《世界汉语教学》 (3)。
5. 崔希亮 (2002) “汉语方位结构‘在...里’的认知考察”, 《语法研究和探索 (十一)》 商务印书馆。
6. 崔希亮 (2003) “试论教学语法的基础兼及与理论语法的关系”, 《对外汉语教学语法探索》, 中国社会科学出版社。
7. 邓守信 (2003) “对外汉语语法点难易度的评定”, 《对外汉语教学语法探索》 中国社会科学出版社。
8. 何宝璋 (2003) “对外汉语教学语法的方法问题点摘:以如何教表示完成的‘了’为例”, 《对外汉语教学语法探索》, 中国社会科学出版社。
9. 胡健刚 (2001) “述语‘有’、‘是’、‘在’存在句的语义句法分析” 《暨南大学华文学院学报》 (2)。
10. 胡明扬 (2003) “再论语法形式和语法意义”, 《胡明扬语言学论文集》, 商务印书馆。
11. 黄明圆、杨素英 (2004) “汉语作为第二语言的‘把’字句习得研究”, 《世界汉语教学》 (1)。
12. 林欢 (1999) “外国学生和汉语篇章偏误”, 《汉外语言对比与偏误分析论文集》, 北京大学出版社。
13. 鲁健骥 (1987) “外国人词语偏误分析”, 《语言教学与研究》 (4)。
14. 鲁健骥 (1992) “偏误分析与对外汉语教学”, 《语言文字应用》 (1)。
15. 鲁健骥 (1993) “外国人学习汉语的语法偏误分析”, 《语言文字应用》 (1)。
16. 鲁健骥 (1999) “汉语语法研究与对外汉语教学语法体系”, 《对外汉语教学思考题》

北京语言学院出版社。

17. 吕文华、鲁健骥（1993）“外国人汉语语用偏误分析”，《汉语教学》（1）。
18. 齐沪扬（1998）“动作‘在’字句的语义、句法、语用分析”，《现代汉语空间问题研究》，学林出版社。
19. 田善继（1995）“非对比性偏误浅析”，《汉语学习》。
20. 任雪梅（1999）“外国留学生汉语离合词偏误分析”，《汉外语言对比与偏误分析论文集》，北京大学出版社。
21. 任雪梅（1999）“日本学生‘一点儿’‘有点儿’偏误分析”，《汉外语言对比与偏误分析论文集》，北京大学出版社。
22. 肖奚强（2002）“略论语法偏误分析的基本原则”，《现代汉语语法与对外汉语教学》学林出版社。
23. 王绍新（...）“超单句偏误引发的几点思考”，《第五届国际汉语教学讨论会论文选》。
24. 张豫峰、范晓（1996）“‘有’字句的后续成分”，《世界汉语教学与研究》（4）。
25. 赵金铭（2003）“外国人语法偏误句子的等级”，《对外汉语教学语法探索》，中国社会科学出版社。
26. 赵日新（2001）“形容词带程度补语结构的分析”，《对外汉语教学语法探索》，中国社会科学出版社（6）。
27. 周小兵（1996）“‘比’句子否定句的语用分析”，《句法·语义·篇章》，广东高等教育出版社。
28. 朱德熙（1983）“‘比’字句”《语法研究和探索（一）》，中国汉文丛书
29. สุชาติ มณีกาญจนสิงค์ (2530) ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3 และ 4 (朱拉隆功大学文学院汉语专业三、四年级学生发生汉语语法的错误) วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาจีน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
30. อุไร งามสม (2527) การวิเคราะห์คุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ของคำกริยา“มี”ในภาษาไทย วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาจีน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีน

1. เพศ ชาย หญิง อายุ _____ ปี

2. ชั้นปีที่ศึกษา _____

3. เชื้อสายจีน มี ไม่มี

4. เคยเรียนภาษาจีนมาหรือไม่

เคยเรียนภาษาจีน

เรียนภาษาจีน _____ ปี ตั้งแต่ชั้น _____ เรียน _____ ชม./สัปดาห์

เรียนภาษาจีนทั้งหมด _____ วิชา

เหตุผลที่เลือกเรียนภาษาจีนเพราะ _____

_____

ไม่เคยเรียนภาษาจีน

เหตุผลที่เลือกเรียนภาษาจีนเพราะ _____

_____

5. ผู้แนะนำในการเลือกเรียนภาษาจีน

ตนเอง

เพื่อน

ครอบครัว

อื่นๆ โปรดระบุ _____

6. ชอบภาษาจีน

มากที่สุด

มาก

ปานกลาง

น้อย

น้อยที่สุด

7. ในด้านการเรียนภาษาจีนได้ฝึกทักษะด้านต่างๆอย่างไรบ้าง

ด้านการฟัง บ่อยๆ ปานกลาง น้อย ไม่เคยเลย

ด้านการพูด บ่อยๆ ปานกลาง น้อย ไม่เคยเลย

ด้านการอ่าน บ่อยๆ ปานกลาง น้อย ไม่เคยเลย

ด้านการเขียน บ่อยๆ ปานกลาง น้อย ไม่เคยเลย

8. ปัญหาทางด้านการเรียนภาษาจีน(เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน ด้านการเขียน

ประโยคที่เขียนผิด

1. 我们今天有补课。
2. 我们今天有上课。
3. 我们今天有上汉语课。
4. 我想今天可能有下雨。
5. 我听说今天有点儿下雨。
6. 星期日我常常去回家。
7. 这个月我不常去家。
8. 今天是小妹生日，她有真快乐。
9. 下午还有学习汉语课。
10. 明天没有课还是明天有考英语。
11. 我专业是汉语学习。
12. 我出去饭店买饭。
13. 明天有考试语法，你听见了吗？
14. 你要吃什么，我出去食堂买。
15. 春武里很美，你要去了吗？
16. 这次我可以做考试。
17. 以前有很多下雨。
18. 我没洗衣服了。
19. 我们今天有吃饭。
20. 我不出去了，现在有下雨
21. 我有两个人中国朋友。
22. 这个星期天我跟朋友约会看电影。
23. 这个人说那么很慢。
24. 我们太累极了。
25. 他工作很太忙。
26. 汉语很太难。
27. 他比我很高。
28. 十号是什么星期几？
29. 今天是什么几月？
30. 明天是什么几日？
31. 我的男朋友坐打的去大学。
32. 他每天坐打的去工作。
33. 我和我弟弟每天上打的去学校。
34. 我今天是感冒。

35. 哪儿件衣服是黑的?
36. 十号是哪儿天?
37. 哪儿天是她的生日?
38. 你是哪儿国人?
39. 他们都是哪儿国人?
40. 哪儿本书放在桌子上?
41. 哪儿条裙子真好看?
42. 哪儿个人是美国的总统?
43. 哪儿位的老师是我们的老师?
44. 哪儿件衣服是我的弟弟?
45. 哪儿位老是来自中国的人?
46. 这本书, 你买在哪儿商务中心?
47. 我把笔写汉字。
48. 我把你爱了。
49. 我把你喜欢了。
50. 这葡萄很甜, 我要三斤吧。
51. 这家有一间卧室, 一间厨房, 一间厕所。
52. 那汉语词典真有意思。
53. 我要在中国呆三月。
54. 那人是她的好朋友。
55. 他吃饭多。
56. 他开车快。
57. 玛丽说慢。
58. 我朋友说汉语流利。
59. 他游泳快。
60. 我得吃药很多。
61. 我不常回家, 因为我有课很多。
62. 这次考试有问题很多吗?
63. 到雨季有蚊子很多。
64. 新年了, 他买衣服很多。
65. 我每天看报纸, 才知道生词很多。
66. 有人来商店买东西很多。
67. 我们看书很多。
68. 今天老师给我们作业很多。
69. 这是一个泰国菜很有名。
70. 今天下午我想去 Leamtong 吃蛋糕一点儿。

71. 星期日我有时间一点儿。
72. 我朋友吃一点儿生日蛋糕。
73. 每天我起了床很早。
74. 泰国人很多戴眼镜。
75. 我们快考试了，请走快一点儿。
76. 我有汉语书很多。
77. 明天早上我有事一点儿。
78. 今天早上我有事一点儿。
79. 我想去百货商店大楼，可是下雨很大。
80. 我起床很晚。
81. 我起床很早。
82. 我寄东西给我妈妈一点儿。
83. 我给妈妈寄了东西一点儿。
84. 我喜欢吃饭在食堂。
85. 昨天他整理房间在宿舍。
86. 我等你在 QS2 楼。
87. 我昨天看病在医院了。
88. 这个东西很贵，可是我要买东西在这儿。
89. 今天我吃饭在食堂。
90. 你放着手表在哪儿。
91. 我们停车在哪儿。
92. 每个星期四早上我坐电梯，因为我有课在七楼。
93. 明天我就要约会了跟朋友。
94. 我忘了游泳衣在体育馆。
95. 那你得吃药在家吧。
96. 我休息在我的房间。
97. 他看书在图书馆。
98. 我总是唱歌在家。
99. 我跟朋友约在前边的 Robinson 商店。
100. 我不常去大学跟我朋友。
101. 明天早上我等你在门口。
102. 现在我很累，我要躺在长椅子。
103. 常常买东西跟我妈妈。
104. 星期六我可能回家跟朋友。
105. 假期我在家休息跟弟弟。

106. 有种表挂在墙上。
107. 我常常去小商场跟妈妈买东西。
108. 他知道妈妈要买玩具给他，他高兴极了。
109. 我在体育馆打篮球跟朋友。
110. 我要买衣服在那个商店。
111. 我忘了钱包在房间里。
112. 我去买东西在商店。
113. 我不说话跟他。
114. 恐怕我跟你不能去一起。
115. 我上课汉语。
116. 明天早上我汉语上课。
117. 昨天我从广东到北京坐飞机。
118. 如果你去北京我跟你要去。
119. 你没有钱，你买东西不能。
120. 我过去外国。
121. 我明天银行想去。
122. 我买语法书来跟你一样。
123. 我上课八点半。
124. 我从中国到泰国早上。
125. 我常常做作业晚上。
126. 你去找我几点啊？
127. 我去找你几点合适？
128. 他可能来明天下雨。
129. 现在快要开学了，你可以不可以跟我一起去明天？
130. 我曼谷跟我的同学一起去打工。
131. 今天我要还书你。
132. 没关系，你做这样就好了。
133. 你还不来上课怎么？
134. 你们认识他怎么？
135. 今天我朋友结婚，我还不知道送礼物什么？
136. 你买旗袍颜色什么？